

Joker Kullanım Kılavuzu

Sakinleş, hiçbir şey daha kötü olamaz…

İçindekiler

Ölmek İmkansız

Tüm yaşamın boyunca merak ettin... Ne zaman öleceksin? Yaşlandığını canlandırmaya çalıştın gözünde, olmadı. Sanki sen hep böyle kalacakmışsın gibi. Onca, senelerini tüketmiş, suratları çökmüş insanın sana 'Sen de bizim yaşımıza geleceksin' demesine rağmen, yaşlanmış, ölmek üzere olan bir sen, hiç olmayacakmış gibi. Varoluş masalları, ölümden sonrası hikayeleri… Sanki tüm bu öğrendiklerin yanlış!

Her şey eskiyor bunu biliyorsun ve kabul ediyorsun, ama gerçekten bir son var mı? Daha doğrusu sana ait bir son var mı? Her şeyin bir sonu var diyoruz, sonsuzluk sanki uydurma bir kelimeymiş gibi. Anlamını idrak edemediğimiz her şey gibi sonsuz olasılıkları bir kenara atıveriyoruz. Sanki hayatımızdaki onca paradoks gerçek değil. Sonsuz ihtimallerin varlığı bile rahatsız ediyor insanı. Görmek istemiyoruz, bakmak, duymak istemiyoruz. Saçma deyip geçiveriyoruz. Paranın düşünce yazı veya tura olması yetiyor bize. Asla aklımızdan geçirmiyoruz; paranın yere düşeceği noktanın konumunun, onu attığımız hızın ve hatta o anda yakınlardaki bir hava akımının esinti adı altında pencerimizden içeri girmesi ve paranın düşüş eğimini değiştirmesi sonucu, paranın sekeceği yönün bile sonsuz olasılığa sahip olduğunu... Görmek istemiyoruz... Her şey sanki yazı ya da tura bize.

Sana her şeyin bir sonu olduğu söyleniyor. Bu her fırsatta gözüne sokuluyor. Pantolonların eskiyor, bir kaç hafta önce buzdolabına koyduğun tatlı bozuluyor, müzik setinden gelen ses aniden duruyor, saat beşi az önce on geçerken, şimdi yirmidört geçiyor, yan komşun sonunda kocasına bağırmayı kesiyor, en sevdiğin şeylerle ilgili

cümlelerin hep geçmiş zaman oluyor, nüfus cüzdanındaki resmin artık sana benzemiyor, insanların umutları tükeniyor, bir sonrakinin merakı hep içini kemiriyor... Bir şeyler sana ters geliyor bu kıskaçda. Her şeyin tükendiğini bilmek ve her yerde bunu görmek sana öleceğini hatırlatıyor. Her yerde ölümü beynine nakşeden olaylar karşına çıkıyor. Ölüm senin vazgeçilmez bir parçanmış gibi hayatının her anına dağılıyor... Fakat bir sorun var... Sen hiç de ölecekmiş gibi hissetmiyorsun?...

Beatrice aniden elini senin bacağına koyuyor ve "Bu kadar düşünmek yeter, biraz da bizimle ilgilen, daldın gittin yine" diyor. Şaşırıyorsun ve kaybolup gittiğin 'Ölememe Sendromu' iç tartışmalarını bir kenara koyup dikkatini masaya, arkadaşlarına ve sevgiline veriyorsun.

Her şey yine bıraktığın gibi işte, sadece biraz zaman geçmiş... Böylece bir gün daha geçiveriyor...

* * *

Beatrice... Sevgili Beatrice... İki sene önce bir Hottie and Blowfish konseri sırasında yanlışlıkla çarptığın ve bu yüzden sana okkalı bir küfür eden tatlı Beatrice. Senin ise sadece gülümseyerek "Çok güzel dudakların var" dediğin şaşkın Beatrice. Sana hep inanan, güvenen Beatrice...

Belki de tüm bu düşüncelerinin temelinde yatan şey kadınlar. Çünkü kadınlar bitişi hayatlarının odak noktası yapmamışlar mı? Ölüm korkusu en çok kadınlara ait değil mi? Güzel olmak, herkesin beğendiği birisi haline gelmeye çalışmak ve hatta kendisini bile bunun güzellik olduğuna inandırmak. Öleceğine ölesiye inanıp da

nasıl da görünümüne önem vermek, kendisine bakmak. Bunlar kadınlara özgü şeyler. "Ben aslında makyajdan hiç hoşlanmam, doğallığı bozuyor" deyip, sadece Sephora el kremi, eLuxury yüz kremi, Philosophy süper doğal pudrası almak... Bu şeylere harcadığın paranın senin yaşamından çok daha çabuk bittiğini görüp, bundan güç almak ve alışverilerde saatlerini harcamak... Bitmek, tükenmek ve eskimek, kadının erkekten çok daha fazla inandığı şeyler değil mi?

Her sene ortalama otuz beş bin kişinin kendisini öldürdüğünü ve bunların sadece yüzde yirmi beşinin kadın olduğunu düşününce kafan karışıyor. Çünkü başka bir istatistik ise kendisini öldüreceğini söyleyip de böyle bir girişimde bulunmayan insanların yüzde yetmişinin kadınlar olduğunu söylüyor. Kadınlar ölümden daha mı çok korkuyorlar? Yoksa kadınlar erkeklerden çok daha akıllı mı? Belki de ölümü, ustaca oynanacak bir oyun haline getirmek onların doğalarında olan bir meziyet. Belki sadece kadınlar seni anlıyor ve söylemeseler de senin gibi hiç ölmeyeceklerine inanıyorlar. Tüm kadınlar rol yapıyorlar belki de... Sadece rol yapıp yaşlanabilir misin? Kırışıklıklar da mı rol icabı?

Kimin ne düşündüğü artık senin için bir şey ifade etmiyor. Sen eminsin! Biliyorsun! Asla ölemezsin! Yüksek bir yerden düştüğünü hayal ediyorsun veya kafana çok ağır bir şeyin çarptığını, bazen bir arabanın sana çarpışını ve bazen de birisinin seni delicesine bıçaklayışını. İlk aklına gelen ne? Kafan gözün kırılıyor, birşeyler oluyor ve hastanedesin. Ötesi yok. Bu yüzden mi korkuyorsun yoksa? Ölmekten değil de sakat kalmaktan? Çünkü biliyorsun yaralanabilirsin, biliyorsun bir yerlerin incinebilir. Ölüme inanmıyorsun ama daha olabilecek bir çok korkunç şeyin varlığına inanıyorsun. Evet sen çok iyi biliyorsun, soğuk algınlığı, parmak

çıkması, kemik kırılması, felç, bel kayması, böbrek ağrısı, guatr, baş dönmesi, kanser, trioit, kan pıhtılaşması, migren, kolestrol, astım, egzema, diyaliz, diyabet, hepatit... o kadar çok şey var ki... Korkun bu yüzden mi? Ölmekten öte ölememekten mi korkuyorsun yoksa? Yoksa tek derdin ölmek korkusuna sahip olamamak mı? Neden? Ölmek herkese tanrının bir armağanı değil mi? Herkes ölüyor... Herkes ölmek zorunda... Daha geçenlerde birisinin ölüm haberini almadın mı?

Evet herkes ölecek... Sadece sen hariç!...

Fakat ya geçenlerde, bir tanıdığın da senin ölüm haberini almışsa? Sen onun ölüm haberini aldığın sırada...

* * *

Beatrice ayaklarını senin kucağına usulca uzatıyor ve kaldığı yerden devam ediyor. "Peki hayatım, eğer ölmeyeceksek ne olacak sonunda? Senin bana anlattığın şeyi anlamaya çalışıyorum ama takılıyorum. Yeni senin dediğine göre sen, benim hayatımda sonuna kadar yaşamayacaksın ve öleceksin. Ben de senin hayatının içerisinde bir yerlerde, bir zaman öleceğim.

Sen sonuna kadar yaşayacaksın ve ölme ihtimalin yok, ben de sonuna kadar kendi yaşamımı yaşayacağım ve ölme ihtimalim yok. Çevremde insanlar ölecekler ama ben ölmeyeceğim, ölemeyeceğim... Tamam... Bunların tamamını anladım ve diyelim ki kabul ettim. Peki ya son? Yaşlanıyoruz bebeğim... Fiziksel olarak organlarımın tükeneceğini ve bir gün kalbimin duracağını biliyorum. Bu gerçeği nasıl bir kenara koyabilirim. Saçlarımın içinde beyaz teller bulduğumu yok mu sayayım? Artık gençken koştuğum gibi

koşamadığımı görmezden mi geleyim. Buna bir cevap bulabildin mi?"

Beatrice'in sorularının bitmeyeceğini biliyorsun ama bu konuda konuşmak hem hoşuna gidiyor hem de bu gece için uzun zamandır hazırlıklar yapmışsın. O yüzden kucağına uzattığı küçük ayaklarını ellerinin arasına alıyorsun ve sorusuna soruyla karşılık veriyorsun. "Beatrice, neden bir çok insan ölümden sonra yeniden doğuma inanıyor biliyor musun? Realkarnasyon neden bu kadar popüler, hiç düşündün mü? Sadece bu da değil, diğer inanışları ele alalım, ölümden sonra bir cennet veya cehenneme gitmek, iyi veya kötü ölümden sonra bir hayatın varlığına inanmak?

Bunların hepsi bir şekilde dini inanışlar. Din bilinmeyeni biliyormuş gibi davranma sanatıdır. Bu yüzden popüler bu inanışlar. Bu yüzden insanlar inanıyor bir şeylere güzelim. Merak, insanı insan yapan bir şey ve eğer cevap bulamıyorsan bir cevap yaratmalısın. Gerçek, görülemeyen bir şey ise kendi gerçeğini yaratıp ona inanmalısın."

Gülümsüyorsun Beatrice'e ve devam ediyorsun; "Evet doğru söylüyorsun. Bir son olmalı. Çünkü tüm dinler böyle söylüyor. Hatta ateistler bile toprak olacağız, herşey bitecek diyorlar ve tüm olasılıkları sıfıra indiriyorlar. Bu sebeplerden dolayı genelde din ve bilim çakışıyor. Bilim her şeyi çözemiyor ve bir kaplumbağanın dünyanın etrafında binlerce tur atmaya çalışması kadar yorucu ve sonu bilinmeyen bir işe giriyor. Din ise her şeyi netleştiren bir yanıt veriyor sana. Her dinin kendi yanıtı var ve her dinin kendi inananları. İnsanlar kafalarına nasıl yatıyorsa veya sadece toplumsal yerleşmiş alışkanlıklara bağlı kalarak bir din seçiyorlar. Bazen insanlar bu yanıtları yetersiz veya kendilerine göre mantıksız buluyorlar ve düşünmeye başlıyorlar. Bu tip insanlar da sonunda

din değiştiriyorlar. Sonunda ne olacağını bileceksen, ha cennete gitmişsin ha bu dünyada yeniden varolmuşsun ne farkeder ki? Bu da sonuç olarak bir tür ölümsüzlük değil mi? Tüm bu inanışlardaki fark nedir ki? Hepsinde bir ölümsüzlük altyapısı yok mu? Fakat bunu kimse söylemiyor, söyleyemiyor. Demek istediğim tam da bu işte. Aslında son diye bir şey yok ve ne olacağını bilemiyoruz. Fakat bunu farkında olmak bile tüylerimizi diken diken ediyor. Aslında kimse ölümsüz olmak istemiyor. Herkes aynı şeyi duymak istiyor. Son! Sonsuzluk iğrenç bir kelime. Böyle bir şeyi düşünmek bile korkunç. O yüzden bu ihtimali görmek istemiyoruz. Hem de bunca sonsuz ihtimal ve olasılığın hayatımızı nasıl şekillendirdiğini göre göre...

Ben tüm bu korkuların dışında düşünmeye çalıştım uzun süredir. Ölüm korkusunu, ölmek veya ölememek korkusunu, hatta ölüm kavramını tamamen bir kenara koyup düşünmeye çalıştım. Bir sonuç aramıyorum. 'Son' kavramını unut bir süreliğine. Düşün ki her şey olabilir. Yani mesela seni hiç tanımamış olabilirdim veya belki de hiç Hootie and Blowfish diye bir grubun varlığından bile haberdar olmayabilirdim. Belki de seninle bir otobüste bereber yolculuk ederken tanışabilirdik. Seninle arkadaş olabilirdik. Belki de olmazdık. Belki de bir birlerinden nefret eden iki kişi olabilirdik yada sadece sen benden nefret ederdin, ben seni platonic severdim. Arabayla senin bir arkadaşına çarpardım belki de... ama belki de sana çarpardım ve sen hayatta olmazdın... Bilemeyiz... Peki ya bunca olası 'sen' nerede? Bu senler bir yerlerde olmalı... Bir yerlerde sana arabasıyla çarpmış bir ben, beni otobüste gören bir sen olmalı... Bu benler ve senler neredeler?

Bir son olduğunu düşünmek zorundayız değil mi? Bir tek zaman, tek hayat kavramına takılmak zorundayız. Sadece bir tek ben ve sadece bir tek senin olduğu tek bir hayat!... ve hepimiz öleceğiz... Peki son

olmadığını düşünelim, sonsuz olasılıkları açalım. Bu kayıp benler neredeler? Ben onları aradım işte ölüm üzerine düşünürken. Kurtulan beni aradım. Bir şekilde hayatta kalan beni aradım. Çünkü benim ölme ihtimallerimin olduğu her olasılıkda, bir de kurtulan ben olasılığı var. Böyle düşünürsek de işte kendimi buluyorum. Yani hiç ölmeyen ben! Hiç ölemeyeceğim çünkü, ben hep hayatta kalan 'ben' olacağım! Anlıyor musun?

Peki ya o 'ben'ler ölünce ne oluyor dersen; ben ölme ihtimalim olduğu bir anda hayatta kalan 'ben'im zamanına atlıyorum. Bilmeden, hissetmeden... Zaten bu zamanlar arası yolculuk, olasılıklar arası atlamalar yüzlerce binlerce kere oldu şu kısa hayatımda. Hatırlamıyor musun, üç ay önce az daha terastan düşüyordum bir fotoğraf çekeceğim diye. Peki dengesini toparlayamayan ve düşen bana ne oldu? Yok... ve işte ben! Sadece hayatta kalan ve asla ölemeyen ben!... Peki ne olacak böyle? Yaşlanacak mıyım? Bilmiyorum... Yani neden olmasın... Belki de yaşlanmayacağım. Diğer insanlar yaşlanıyor diye yaşlanmak zorunda değilim. Belki de yaşlanacağım ama bunun farkına varmayacağım. Bir düşün, on sene öncesini hatırlamaya çalış. Nasıl geçti bu süre? Ne oldu? Nasıl oldu? Geçmişi düşün. Kafan karışacak ve zaman ne kadar çabuk geçiyor deyip çıkacaksın işin içinden. Doğal olarak böyle olacak. Zaman bize çok yabancı bir şey. Anlayamıyoruz... Ne kadar anlamaya çalışırsan, ne kadar içine girmeye çalışırsan o kadar yabancılaşıyor zaman sana. Bitim kolay cevap her zaman. NEDEN? Çünkü beynini yoran sorulardan kurtuluyorsun! ÖZGÜRSÜN!!! Soru yok! Aranacak cevap yok! Bu işte! Her şey çok KOLAY!!!..."

Kendini kaybediyorsun ve bağırarak anlatmaya, bir şeyleri açıklamaya çalışmaya devam ediyorsun." PEKİ BU MU GERÇEKTEN

İYİ BAK! Asla olamayacağın, zengin, çalışma ihtiyacı olmayan, yatıp, kalkıp, eğlenip istediği gibi para harcayan insan nerede!... KURDUĞU HAYALLERİ ELDE EDEN O HERİF NEREDE! O HEP İSTEDİĞİN YAŞAM NEREDE! NEREDESİN! Sen söyle Beatrice, çok yakında işini değiştirecek, bu ülkeden gidecek, YENİ VE DAHA GERÇEK BİR HAYATA ATILACAK BEATRICE NEREDE!!!... Peki sen kimsin?... Ölmeden önce her şeyi düzeltecek, mutlu bir şekilde yaşlanıp ölümü bekleyecek Beatrice misin? Eğer öyleysen burada ne halt ediyorsun! Neden öyle salak salak suratıma bakıyorsun?!... Anlasana öyle bir ölüm yok sana. Bunlar bu dinlediğin şeyler, bu dudaklarımdan dökülen şeyler benim gözyaşlarım... İyi dinle çünkü kolay kolay ağlamam. Bu duydukların sadece ölemeyeceğini bilen bir adamın sonunda gerçeği kabul edişi. Cehennemde yanmaktan da beter bir sonsuzluk alevi benim içimdeki... Ne bakıyorsun gözlerin faltaşı gibi açık. Korkuyor musun? Sanki ben ben değilmişim gibi değil mi? Az önce iyiydim sakin sakin konuşuyordum ve şimdi neler oldu bak! Ben yokum sanki... Sanki birisi beni kurguluyor ve satır satır yazıyor! Hissediyorum... Birisi, bir şeyler bu olanlardan sorumlu. Hep aynı saniyeyi yaşıyor bile olabilirim. Yoksa başka saniyelerde başka benler mi yaratılıyor? Bilemesem de bir sebepten dolayı bu zamana hapis bir insanım. Korkma Beatrice! Titriyorsun... Sakinleş, hiç bir şey daha kötü olamaz! Her şey olabileceği kadar kötü işte... Daha kötüsü kurgu ve hayal. Şu kafamdaki ağrı, şu beynimde ZONKLAYAN SESLER! Sanki birisi bir kalemle beni yazıyor. SANKİ BİRİSİ BÜYÜK HARFLERLE, KENDİ SESİM SANDIĞIM BU ŞEYLERİ KAĞIDA DÖKÜYOR VE BU HAYVANSAL DUYGULARLA, EGOSUNU TATMİN EDEN, BENİ YARATIP, BENİM ÖLME ÖZGÜRLÜĞÜMÜ ELİMDEN ALAN, BENİ İSTEDİĞİ GİBİ BİR KUKLA MİSALİ OYNATAN BU ŞEY, BU ADAM, BENİM BU SON CÜMLEMİ BÖYLE BOKTAN BİR ŞEKİLDE BİTİRİYOR!!!..."

Ağzı bir karış açık, korkudan odanın köşesine sinmiş Beatrice'in eline bir kağıt parçası sıkıştırıyorsun ve ilgisizce son kez ona bakıp, dolabın en alt çekmecesini açıyorsun ve uzun zamandır orada duran, mis kokulu havluların arasındaki saklanmış silahı eline alıyorsun. Beatrice'in tiz çığlığına karşılık, Beretta'nın güçlü sesi tüm odaya yayıldığında, evrenin sonsuz varoluşunda farkedilmeyecek bir değişim yaratıyorsun. Fakat farkında bile değilsin... ya da belki de birazcık...

Ayağa kalkıyorsun ve Beatrice'in cesedinin yanından geçerken gülümsüyorsun. Merak ediyorsun, Beatrice şu anda ne düşünüyor acaba...

Beatrice silahın sesiyle birlikte yere düşen sevgilisine sarılıyor. Çığlıklar atarak ve ağlayarak kollarındaki sevgilisinin kanlar akan göğsüne ellerini bastırıyor. Belki kanamayı birazcık durdurabilirim diye elinden geleni yaparken sevgilisinin başının yana düşüşünü görüyor ve boğazından bir ses çıkamayacak kadar yorulana kadar yardım diye bağırıyor, bağırıyor ve bağırıyor. Elindeki silahı almak isterken, silahın kollarındaki erkeğe doğru dönmesini sanki bir hayal gibi hatırlıyor. Haykırış ve gözyaşları arasında ölü sevgilisinin eline son anda tutuşturduğu kağıda gözlerini düşürüyor. Ölümün somut varlığından daha acımasız olan sözcükleri ağlayarak okuyor.

'Ölmek imkansız demiştim sana bebeğim. Şimdi seni öldürmüş bir ben ve işte bu notu okuyan bir sen var... Hoşçakal...'

KÜÇÜK, SEVİMLİ ÇOCUK

Çocuk- Haydi oynayalım artık. Vakit geç oluyor. Eğer şimdi başlamazsak hiç bitmeyecek.

Çoban- Ay doğmadan oyun başlamaz çocuk. Acele etme.

Çocuk- Ama yaşlanıyorum ben. Oyunun benim için anlamı bitecek ayın doğumunu beklersek.

Çoban- Ağacın dallarına çık ve orada bekle çocuk. Ağaç seni gizleyecektir geçen senelerden.

Çocuk- Tamam o zaman. Ben ağaca çıkıyorum çoban. Bana kavalınla güzel birşeyler çal. Öyle çal ki, uyumayayım... ve öyle çal ki, zaman aksın. Ben küçük ve sevimli bir çocuğum çoban. Beni böyle sakla.

***

Ağaç- Ne yapıyorsun dallarımın arasında çocuk. Korku dolu bakıyor gözlerin. Nedir kalbini binbir kere hoplatan? Nedir dallarıma gizlenmene sebep olan? Cevap ver bana.

Çocuk- Ey ulu ağaç, ey güzel ağaç... Ben küçük, sevimli çocuk. Köyden geldim bu yamaca. Çobanla bir oyun oynayacağız. Çetin bir oyun. Fakat oyun ay göğe çıkmadan oynanmazmış. Yaşlanmaktan korkarım ağaç. Buraya sığındım çocuk kalmak için. Kızma bana, burada kalayım. Dallarınla koru beni senelerden. Çobanla bu oyunu oynamak istiyorum ve tek çarem sensin.

Ağaç- Ben bir çok çocuk sakladım dallarımda. Korudum hepsini acımasız zamandan. Fakat şunu bil çocuk; hiçbiri dönemedi geri. İnemediler aşağıya bir daha, korktular. Çünkü şunu bil çocuk, yaşlanmak daha kolay gelecekte çocuk olmaktan. Taşlar arasında arkadaşlarını aramak nasıldır bilir misin? Bilemezsin çocuk. Çünkü sen hiç yalnız kalmadın.

Çocuk- Babam vardı, anam vardı hep yanımda ağaç. Ben hiç yalnız olmadım. Doğru söyledin fakat korkutamadın beni. Ben korksaydım yalnız olmaktan, şu çaresiz zamanda burada, senin dallarında uzanmış olmazdım. Bakamazdım şimdi bu yaprakların arasından, şu garip serin gökyüzüne. Tek dileğim zor bir oyun oynamak büyük ağaç. Kolla beni ne olur? Ben biliyorum ne istediğimi.

Ağaç- Biliyorsun demek ne istediğini. O zaman söyle bana, nasıl bir oyun oynayacaksınız çobanla. Bilmek isterim, gövdemin altında yaşanacak bu eğlenceyi.

Çocuk- Çobanın güzel bir oyunu var ağaç. Gece olacak ve hava kararacak. Ben gözlerimi yumacağım ve sayacağım. O ise saklanacak karanlığa. Benden çok uzaklara. Kavalını çalmaya başlayacak sonra. O zaman onu duyacağım ve açacağım gözlerimi. Koşacağım her yöne. Arayacağım kavalının sesini, ta ki bulana dek.

Ağaç- Güzel bir oyunmuş. Hoş geliyor kulağa. Ama karanlıkta her yer korkunç olur. Kurtlar vardır karların üzerinde. Yılanlar süzülür çalılardan. Sis gözünün önüne serilir. Göremezsin en gerçek şeyleri bile. Korkmaz mısın tüm bu kötülüklerden çocuk? Cesur musun, yoksa aptal mı?

Çocuk- Ne cesurum, ne de aptal. Ben, küçük ve sevimli çocuğum. O anlattığın kötülükler yanaşmaz bana. Korkarlar tazeliğimden. Bilirler aldırış etmeyeceğimi. Cesaret kurtun olsun, aptallık yılanın. Unuttun mu ağaç, ben bir çocuğum. Gözlerim gençtir, keskindir, sis kör etmez beni. Ay bile bulamaz, baksa da göremez beni.

Ağaç- Peki öyleyse senin kazanmanı diliyorum ormandan. Çok çabuk bulasın çobanı. Şimdi yat ve dinlen çocuk. Az kaldı ayın doğmasına. Az kaldı koşmaya başlamana. Yat ve dinlen şimdi.

Çocuk- Bin yıl daha yaşa ağaç. İkibin yıl daha... Teşekkürler ederim...

***

Çocuk- ...yedi...sekiz...dokuz.... on......

(Bir kaval sesi gelir çok uzaklardan...)

Çocuk- İşte başlıyoruz çoban. Seni bulacağım ve tüm orman görecek nasıl oyun oynadığımı...

***

Kurt- Dur çocuk! Eğer seni yutmamı istemiyorsan dur. Ben kurtum. Ölümünün adı.

Çocuk- Cesur kurt çekil yolumdan. Ben çobanı arıyorum. Onun kavalının sesini dinliyorum. Beni eyleme. Ben küçük, sevimli çocuğum. Ömrüm var daha. Çekil yolumdan. Sen durduramazsın beni.

Kurt- Ne çobanı çocuk. Seneler geçti duymadın mı? Görmedin mi toprağın yaşlandığını. Sen nerelerdeydin bunca zamandır. Ne çoban kaldı, ne de kavalı. Aradığın nedir gerçeği şöyle bana.

Çocuk- Sen ne dediğini bilmiyorsun cesur kurt. Kanmam yalanlarına. Duyuyorum kavalın sesini. Bulacağım çobanı ve

kazanacağım oyunu. O zaman sen de tanıyacaksın beni. Hep kazanan küçük çocuğu.

Kurt- Seni yutmuyorum çocuk. Çünkü sen herşeyden daha korkunç bir rüyadasın. Kaval sesi falan kalmadı. Tüm koyunları yedim çünkü ben. Dedim ya seneler geçti. Hiç koyunsuz çoban olur mu? Git bakalım nereye gideceksen. Senin acın çok büyük çocuk. Ara bakalım kayıp yıllarını.

***

Yılan- Hey çocuk! Dur! Eğer zehirimi akıtmamı istemiyorsan içine, dur. Ben yılanım. Kabusunun adı.

Çocuk- Aptal yılan çekil yolumdan. Ben çobanı arıyorum. Onun kavalının sesiyle koşuyorum. Zıplarım üstünden, geçer giderim. Eyleme beni. Uzun yıllarım var daha. Durduramazsın sen beni.

Yılan- Çoban mı kaldı geriye çocuk. Duymadın mı köy falan yok artık. İnsanlar gitti uzun zaman önce. Sen hangi çobanı arıyorsun? Çoban dediğin koyun gütmez mi? Koyunların yününü insanlar işlemez mi? Ben insanlara tısladım seneler önce. İnsanlar gitti dedim ya çocuk. Kim yünleri işleyecek ki? Hangi yün, hangi çoban çocuk?

Çocuk- Duymuyorsun kavalın sesini, çekil yolumdan yılan. Kanmam yalanlarına. Ben bulacağım çobanı.

Yılan- Sana dokunmayacağım çocuk. Git yoluna. Sen en büyük yalandasın. Hangi zehir aklını başına getirebilir ki. Koş bakalım çobanı aramaya. Bulamayacaksın geçmiş yıllarını...

***

Çocuk- NEREDESİN ÇOBAN? NEREDESİN?...

(Sessizlik vardı sadece... Ne yün ne de çoban...)

Çocuk- DUYUYORUM KAVALIN SESİNİ? BULMALIYIM SENİ? NEREDESİN?...

(Çocuk gözyaşları içerisindeydi. Öyle çok ağladı ki, sis dile geldi...ve dedi...)

Sis- Ağlama çocuk. Gör artık geçmişi ve geleceği. Yok artık çoban. Yok artık koyun. Seneler önceydi onlar. Geçti gitti hepsi. Sen ağacın dallarındaydın o zaman. Çoban öleli çok oldu. Arkadaşların öleli çok oldu. Herşey için çok geç oldu çocuk. Arama kayıp yıllarını artık. Sen

küçük, sevimli, çocuktun eskiden. Artık kaybolmuş bir çocuksun, o kadar.

Çocuk- Ama...

Sis- Git gör taşları. Şu tepede hepsi. Kaldır onları ve bak altlarına inanmıyorsan. Sonra dön ağacın dallarına. Senin yerin sadece orası artık. Sen buraya ait değilsin. Kandırıldın... Sen orada saklandın ve oraya aitsin artık. Bir gün çığlık çığlığa bağırmak isteyeceksin, yazık ki sesin çıkmayacak çocuk. Sararacaksın ve sesin çıkmayacak....

***

(Çocuk tepeye çıktı. Her yerde taşlar vardı. Kaldırdı taşları ve baktı. Arkadaşları vardı herbirinin altında. Kardeşleri ve annesi ve babası ve komşusu. Herkes ölmüştü. Gerçekten herkes ölmüştü. Yıllar geçmişti gerçekten. Ömürler bitmişti. Sadece o vardı ve çok yalnızdı, aynı ağacın dediği gibi... Çocuk ağaca geri koştu.)

***

Çocuk- Korkuyorum. Yardım et bana. Gizle beni tüm yeni şeylerden. Gizle beni zamandan.

Ağaç- Tamam kaybolmuş çocuk. Kal dallarımda. Artık sen, bensin...

***

Kaybolmuş çocuk ağacın dallarından bakıyordu. Ağacın gövdesinin altına başka bir çocuk geldi. Küçük ve sevimli bir çocuktu o da, eskiden kendisi olduğu gibi... ve yanında çoban vardı, aynı çoban. Çoban o sevimli çocukla konuştu ve sonra sevimli çocuk ağaca tırmandı, aynı kendisinin uzun zaman önce yaptığı gibi. Kaybolmuş çocuk sesini çıkaramadı. Sadece izliyordu. Sevimli çocuk ağaçla konuştu. Ağaç da çocukla. Sonra sevimli çocuk ağaca 'Bin yıl daha yaşa' dedi ve teşekkür etti. Sonra kıvrıldı ağacın dallarına. Kaybolmuş çocuk seslenmek istedi sevimli çocuğa ama yapamıyordu. Bağirmak istedi, bunlar yalan diye, inanma diye ağaca, fakat sesi çıkmadı, sesi yoktu sanki. Kaybolmuş çocuk çığlık çığlığa bağırmak istedi...bağıramadı...ağlamak istedi... ağlayamadı... o sevimli çocuğa "Uyan" demek istedi... "Bu hileli bir oyun" demek istedi, yapamadı... Çığlıklarına ne olmuştu... Sesine ne olmuştu... Ya elleri... Ellerim nerede dedi kendi kendine kaybolmuş çocuk... Her yer sarıydı... Sararmıştı. Sonbahardı ve bir ağacın dalındaydı... Bir yaprak olmuştu hiç farkedemeden... HAYIR!!!... etrafına bakındı... HAYIR!!!... her yerde yapraklar vardı... HAYIR!!!... bütün yapraklar yaşlı cocuklardı... HAYIR!!!... hepsi kaybolmuştu... HAYIR!!!... Sonbahardı ve hayatın dallarında kaybolmuştu...

İsimsiz Düşman

Biliyor musun, bir cambaz ipte yürürken neden korkmaz? Bacaklarına güvenir çünkü. Kendine zerre kadar güvenmese bile bacaklarına güvenir. Buna ihtiyacı vardır. Bilir ki, ölmek ölümü düşünmekten kolaydır. Bacakları düşünmez, sadece o incecik ipin üzerinde yürürler. Cambaz korkmaz. Çünkü güvenecek bir çift bacağı vardır...

Peki şimdi düşün bakalım. Senin neyin var güvenecek? Neyin kaldı ki, hala ipin üzerindesin? Bu ne curret... Cesaret mi, aptallık mı yoksa umursamamak mı seninkisi? Endişeleniyorsun, bitkin düşeceğini sanıyorsun ama nafile. Hala yürüyorsun. Farkında mısın yürüdüğünü bile hatırlamıyorsun bazen. İncecik bir ipin üzerinde olduğunu ve güvenecek hiçbir şeyinin kalmadığını bile unutuyorsun. Kanın o kadar değersiz mi ki?...

Hani hep düşündüğün o şey var ya, hani sana umut veren hayalin. Olmayacak, bunu biliyorsun değil mi? Her eline geçirdiğini sandığında o parçayı, senden bir yüzyıl daha uzağa kaçacak. Bunca zamandır olan biten bu anlasana. Bu oyunun doğasında kaybetmek var. Peki ya neden hala kulağına masumiyet şarkıları mırıldanıyor? Düşünsene, sen bile bu kadar kirli hissediyorsan kendini, kim veya ne olabilir ki o kadar temiz? Bir hayalin gerçek olma şansı olsaydı eğer, o hakiki bir hayal olabilir miydi? Hayaller, seni taşıdığı için güzeller... Sen onları taşıdığın için değil...

Unuttun mu cenneti? Hatırlasana oradan geldin uzun zaman önce. Zümrüdüankaların, gökkuşaklarının içinden geçtiği yerden. Her çeşmeden akan balı hatırla. Yolların tanımlanamaz renklerde çiçeklerle kaplı olduğu, dağların tepelerinin görünmediği o yeri anımsa. Yağmur bile senin için yağardı orada. Sen dilediğin için gün doğar, sırf sen istedin diye yıldızlar boğardı gökyüzünü. Zamanı hissedemediğin o yeri hatırladın mı? Cenneti unuttun mu, sana söylüyorum? Karla kaplı ovaları, bembeyaz kış örtüsünü ve tertemiz toprak kokusunu hatırlıyor musun? Dostluğu, aşkı ve özlemi yaşadığın bir günün olmuştu hatırladın mı? Öyle güzel günlerin de olmuştu senin... ve evet hatırla kovulduğunu cennetten. Yalnızlık, boynuna bir zincirle vuruldu senin... o zincir senin etin...

Ah sen... bedeninde yarattığı çölde; en büyük üzüntülere çiçek açan korkak bir ağacın köklerinden vahalar yaratan...

Ah sen... okyanus mavisi düşlerinde; medcezirlere düşman, pulları soluk, yüzgeçleri kızıl, gerçek dışı balıklara aşık olan...

Ah sen... her gökyüzüne baktığında; kapkaranlık bir gecenin davetsiz misafirleri gibi orada öylece duran baykuş bakışlı bulutlara dalıp giden isimsiz düşmanım...

Sakinleş... Hiçbir şey daha kötü olamaz...

Sonsuz Hak

Kolları masaya dayalı, bir eli çenesinin altında, odanın köşesine doğru bakıyordu. Kafamı o yöne çevirdim. Hiç bir şey yoktu. Sadece boyası üzerinden sıyrılmış, eski bir dolap. "Ne için üzgünsün?" dedim.

"Üzgün olduğumu nereden çıkarıyorsun" dedi.
"Düşünüyorsun" dedim.
"Evet" dedi.
"Düşünen insan üzgündür" dedim.
"Ne kadar haklısın" dedi.

***

Hiç bir şey duymak istemiyorsun. Özellikle anlamsız kelimeler topluluklarından oluşan, eleştiri niyetine bir araya getirilmiş, bir bebeğin manasızca ağlamasından farklı olmayan boş konuşmaları. Artık herkes böyle konuşuyor farkındasın. Boş!... Herkes bir şeyler anlatmaya çalışıyor fakat ortada bir konu bile yok. Belki de tek amaçları ortada bulamadıkları o konuyu yaratmak. Eğer çözülecek bir problem bulamazsan, hemen yarat bir tane! Arkadaşların, ailen ve hatta seni en iyi tanıması muhtemel sevgilin bile bu kaotik problem yaratma sanatının içerisinde kendilerine yol bulmuşlar. Hepsi konuşuyor... ve senin başın şişiyor. Artık hiç bir şey duymak istemiyorsun.

Tüm bunlara en güzel çözümü bulmuşsun. Sanki bir bilgisayar oyunu oynar gibi davranıyorsun herkese. İletişim kurduğun herkes başka bir karakter senin için. Yapay demeye dilinin varmadığı, fakat yapaydan daha düzeyli gözükmeyen zekalarına, uygun cevaplar hazırlamışsın. Sanki bir oyun karakteriyle konuşurmuşsun gibi, sana birisi "Nasılsın?" dediğinde ekranda seçenekler çıkıyor. "Merhaba", " İyiyim, sen nasılsın?", "Fena değil", "Seni sormalı?", "Aynı tas, aynı hamam". Karşındakilerin verecekleri cevaplar değişmeyecek, farkındasın. Seçiyorsun her hangi birini. Aynı bir oyundaki gibi limitlendirilmişsin. Her şey tek düze. Sinirleniyorsun. Cevap olarak "Seni bir bilgisayar karakterinin tek düze diyaloglara hapis kalmış yapay zekası olarak görüyorum" diyemiyorsun. Sosyal yaşamın kuralları mı seni bu hale getirdi? Yoksa sen mi sosyal yaşamını bu hale getirdin? Belki de sadece çok yalnızsın? Buna ne dersin?

Toplu taşıma araçlarında insanları izliyorsun. O sevgili karaterleri. Yol boyunca neler yaptıklarını. Tanrının yapımcılığını üstlendiği bu oyunda tüm karakterler mükemmel. Hiç biri sabit durmuyor, duramıyor. Yanındakinin gazetesini okuyanlar, tırnaklarıyla oynayanlar, burnunu karıştıranlar, kıçını kaşıyanlar, homurdananlar, uyuklayanlar, dinledikleri müziğe ayaklarıyla tempo tutanlar, bir şeyler yiyenler, toplu taşıma araçlarında yemek yiyenlerden nefret edenler, yok yere gülümseyenler, yok yere somurtanlar, cama kafasını dayayanlar, sevgilisine sarılanlar, sevgilisi ile tartışanlar, düşünenler ve düşünecek şey arayanlar... Sonra farkına varıyorsun. Sen de onlardansın. Sen de 'bir yerden bir yere giderken diğer insanları izleyenler'densin. Çünkü yapacak başka bir şey yok. Aklına takılan bu galiba. Bu kadar üzgün olmandaki sebep bu. Başka bir şeyler yapmak istiyorsun. Yanlış

yapsan yeniden başlayabilesin istiyorsun. Kafanı iki kere yukarı, bir kere aşağı, üç kere sağa, dört kere sola sallayıp, "Godmode" diye bağırsan sonsuz hak hilesini devreye sokasın istiyorsun. Evet, sonsuz hakkın olsun istiyorsun. Böylece deneyebileceksin... ama neyi? Sonsuz hakkın olsa neyi deneyeceksin?

O kadar kısır kalmış ki hayallerin, elini çenenin altına koyup düşünmeye başlıyorsun. Karşındaki, boyası üzerinden sıyrılmış eski dolaba bakakalmış öylece duruyorsun. Eğer sonsuz hakkım olsa ne yapardım? Ne kadar üzücü... İşte yine aynı hikayedesin. Çözülecek bir problem bulamadın. Yarattın bir tane...

Sonsuz hakkın olsa ne yapardın?!...

Hayat bu kadar basit işte. Tek jetonla oynadığın bir oyun. Bırak sonsuz hakkı, ikinci bir şansın bile olmayan bir oyun. Her attığın adımda korku var içinde. Kaçınılmaz bir gerginlik, her eylemini, her yeni düşünceni etkiliyor. Hayallerini gerçekleştiremeden oyunun bitmesinden ölesiye korkuyorsun. Hata yapmayı affedilmez kabul etmişsin. Her şeyi mükemmel istiyorsun. Para kazanacaksan hayalindeki işi, aşık olacaksan rüyalarındaki kadını, ev alacaksan denize sıfırı, araba için son modeli, aile için seni anlayanı, arkadaş için sonuna kadar güvenilir olanı arıyorsun... Böyle olmuyor biliyorsun. Fakat böyle olacak diyorsun. Kendi kendine, her şey güzel olsun diye yalvarıyorsun... ve iliklerine kadar hissediyorsun, sonsuz hakkın yok ve olmayacak. Tek hak! Tek jeton! ve Game Over!

Sonra sakinleşip gözlerini açıyorsun. Bunaltıcı düşüncelerinden sıyrılıp odanın diğer köşesinde açık kalmış pencereye bakıyorsun. Dışarıda uçan martıları ve bacalardan çıkan kara dumanları görüyorsun. Pencereden içeri giren hafif yağmurun esintisini yüzünde hissediyorsun. Her zamankinden daha bir İstanbul kokan havayı içine çekiyorsun. Ayağa kalkıyorsun ve pencereye gidiyorsun. Şehiri izliyorsun. Şehire dağılmış senden farksız tüm karakterleri. Mutsuzluk şehire sis gibi çökmüş olsa da kokusu çok güzel... Gülümsüyorsun ve işte o anda, o bulutlu bahar gününe bakarken bir şeyi anlıyorsun...

Tek jetona hapsedilmiş bir hayat seninkisi... fakat onu yine de seviyorsun.

Düşünürken Yozlaşıvermek

Yeterli derecede zayıflık göstermek için bu kadar çok çabalamama gerek yoktu aslında. Attığım her adımın arkasında atamayacağım ikinci bir adım varken, kime sırtımı dayayabilirim ya da kime, sırtıma sırtını dayamasına izin verebilirim ki?... Nedensiz ve şiddetsiz bir anı sağnağı altında geçirilmiş bir ömürün ne bana ne de şu, beni ne kadar da sevdiklerini söyleyen, aklı bir karış havada, bilgi fukarası konu komşu müsvettelerine bir yararı yok, olamaz da zaten. Çünkü her şeyden önce kendime kendimin ne düşündüğümü anlatamazken (yani daha kendi ruhumu karşıma alıp da iki satır muhabbet edemezken) geleceğe yüzünü döndürüp de, sanki Olimpos'un bahçelerinde bir devlet gibi dikilmiş tunçtan bir heykel misali havalara girmek, yeterinden çok daha fazla gelir bu komik zamanlara. Biraz daha sakinleşmek lazım. Biraz daha alacalı bulacalı olmak.... belki cüceleşmek birazcık... Nasıl olsa zaman kendi kendine her şeyi çözümleyecek ve her şey daha anlaşılır gelecek kulağa sonunda... Sonunda ise, bir son bulabilmenin verdiği huzur olacak içimizde... Sona susamış bir ilk adım... Sona doğru başlayan son başlangıcım olacak bu benim...

Yozlaşmanın son noktası olarak aşkı gösteriyor geveze muhabbet tellalları. Nereye kadar kabul edilebilir bir yalan ki bu? Sevişirken yozlaşan, yozlaşırken orgazm olan bir toplum ne kadar akla yatkın? Kendinizi kural simsarı sanıp da nasıl çıkıyorsunuz sokaklara ve nasıl da kutsal olması olası bir bayramda umarsızca kızkaçıran saçar gibi sokaklara, kendi kurallarınızı salıkveriyorsunuz insanlara. Ah, gözleri kör mü sandınız bu güzel kadını. Bilmek istediği nasıl zincirleneceği değil, nasıl öpüşüleceği. Eğer siz istemiyorsanız biz

öğretiriz. Yeter ki gölge etmeyin, biraz daha güneşsiz günler seçin rahatsız etmek için içimizdeki çocuğu. Dedim ya artık miğdem kaldırmıyor bu saçmalıkları, "Yeter dağılın, ben gidiyorum artık! " dedim fakat bu bile yeteri kadar kesmemiş demek ki beni. Hali hazırda hala sinirliyim hayata ve hayatın, adadığı adaklar için kurban niyetine biz insanları, insanımsı kuzuları harcamasına. Sebebimiz sebepsiz bir varlığa sebebiyet vermek... Ya da ne bileyim, bunun gibi bir şeyler işte...

Bugünlerde çok içiyorum farkındayım. Alkol bağımlısı dudaklara sahip olmak seni alkolik yapmaz aslında. Bu senin güvenebileceğin ve sığınabileceğin bir gerçek. Dudakların ve senin arandaki ilişkinin bozulmasına göz yummamalısın bir şisecik rakı için. Bırak takılsınlar. Hayat olması gerekenden çok daha kısa çünkü... Bir sigaranın doğaya karışması için gerekli zamandan daha da kısa... Düşününce ne kadar da korkunç geliyor kulağa değil mi?... Her zaman dediğim gibi işte; ölmek ölümü düşünmekten kolaydır...

Kafam Karışmıştı

Sıradan bir gülün, sıradan dikenlerine tutunmuş, düşmemeye çalışan bir çocuğun yaşından çok daha olgun sesi, kulaklarıma gecenin üstene silkelediği rüzgara aldırış etmeden, koyunlarına geceyi anlatan çobanın tatlı ıslığı gibi geldi. Aklım karışmıştı. Belli ki içinden çıkamadığım bir sorun yumağının ilmiklerini çekeleştiriyordum. Tahmin edemeyeceğim kadar eski soruları, tahmin edemeyeceğim kadar hızla çözüyor ve fakat bu basit problemin önünde dizlerimi kırıyor ve ağlayan bir çocuk gibi af diliyordum… Sesim bana çok yabancı geldi o anda. Sanki başka biri bu sözleri kulağıma fısıldıyordu ve ben söz dinlemeliydim… Sana yalanlar söylemeliydim… Bir gülün dikeninden sarkan bir çocuğun sesinden bahsetmeliydim… Bahsetmeliydim ki kafan karışsın… Doğruyu öğrenebileyim… Yalan dolu cebinden çıkan gizemli güvercin olmalıydım… Senin büyüne ortak ve hatta yardımcı tek kişi olmalıydım… Sanırım yalan yanlış şeyler anlatıyorum… Ne dediğimi bilmiyor gibiyim… Sanki yalan söylüyor da gerçek olduğunu sanıyor gibiyim bu gece…

Eksilmiş bir akşam üstü çayının iki kaşık şekerine düşmüş bir karıncanın, gözlerini yumarak sana doğru koştuğunu görmek ve bu anlatılamayan duyguyu seninle paylaşmak, aslında, bir yıldızın düşerken çıkardığı sesi duymaya çalışarak, öne doğru azıcık eğilen bir kadının, ilahiler söyleyerek sevgilisine, aşkın ne olduğunu anlatmaya çalışması kadar gerçek dışı ve gereksiz… Bu yüzden susmayı tercih ediyorum işte… Sen anlama diye… Böyle bana bakıp ağla diye tüm gece… Bu yüzden irkiliyorum aniden ve sana beni özlemen için yalvarıyorum belki de… Sanırım kafam çok karışık…

Sanırım yarı ayık bir bedeni oradan oraya sürüklüyorum…Dostlarımdan yaptığım dağın tepesine ulaşmaya çalışırken soğuktan öldüm belki de… Belki de gerçekten bir şeyleri özledim… Belki de hiç iyi değilim bu gece… Sanki yalanlar söylüyor da gerçek olduğunu sanıyor gibiyim bu gece…

Bir aşkın kırıntılarını yerden toplamaya çalışan, cüce bir sevgi koleksiyoncusu gibi, aşk dediğin şeyi yaşlanmış ve hatta ölmüş şairlerin belli belirsiz yardım çabalarında arıyor ve seni isminle çağırmayıp da içime bir yağmur gibi yağmış ve sel olmuş bir öğlen bulutunun tükenip bitecek olan ismiyle çağırıyorum… Sana meleğim diyorum… Sana geceyi öpen bir adamın kalbiyle sesleniyorum… ve sana aşkım diyorum… ve ben sanki kendinden geçmiş gibi sana bakıyor ve sanki geleceğini gören bir fukaranın saçındaki ak gibi parıldayarak, senin güzel saçlarına eğiliyorum ve seni seviyorum diyorum… Belki de aklım o kadar karışmış ki böyle yapıyorum… Belki de seni öyle özlemişim ki böyle saçma şeyler yapıyorum… Belki de ölüyorum bu gece… Sanki yalanlarıma yalan ekliyor da her şeyimin gerçek olduğunu sanıyor gibiyim bu gece…

Önemsiz bir dakikanın önemsiz bitişinde yaşlandığımı farkettim… Zamanın her şeyi nasıl da tükettiğini gördüm…

Acıkmıştım… Yerimden kalktım ve mutfağa gittim…

Aklın Merkezi

Çok çabuk sona ereceğini farzettiğin şey aslında uzun metraj bir film. Kaç senede kaç kilo verdiğini anlatan kadınlarla, ara sıra çapkınlık yapmanın kendilerine çok yakıştığını düşünen erkeklerin, eski erkek arkadaşlarında bulamadıklarını yenilerinde bulacaklarına inanan genç kızların ve Cuma'ları Levent, Cumartesi'leri Taksim'e takılmayı adet edinmiş, yeni model, can dostu arabaları olan delikanlıların oynadığı, ödül üstüne ödül aldığı rivayet edilmiş olmasına ragmen, hiç bir sinemada oynatılamamış, konusunu gerçek hayattan çalmış, yalın ve kirli, masalımsı denecek kadar gerçek dışı, nefret dolu, günlük güneşlik, memleketi mesken etmiş, emreden, bilinç altına giren, yöneten, süründüren, sömüren, delik deşik eden ve hiç izin istemeyen, yaşlandıran, tüketen, vermeyi bilmeyen, almayı adet edinmiş, kahpeoğlu kahpe, kop'oğlu kop, şerefsiz, yazık, değmez, iğrenç bir film bu!!!....

En çok koyunluk yakışıyor zaten sana... İzlemeye devam et... Zaman gelir çiş molası yakalarsan eğer, çıkınca antrede bir nefes alırsın, belki de aklın başına gelir. Bu filmi bırakır sinemanın kapalı kutusundan dışarı çıkarsın biraz... Belki bir düş görürsün, gündüz körü, ayık ayak, çırıl çıplak... Düşe öykünmüş masallar ve uzaklara gitmek isteyen insanların öyküsü olur bu düş sana, benim ve benim gibilerin öyküsü... Belki aklın başına gelir bu masalı dinlerken. Çünkü bu masalda, sevmeyi seven insanlardan, birbirine bağlılıktan, utanmaktan, alınmaktan, inanmaktan öte huzurdan, yağmurdan, yağmurda sırılsıklam olana kadar koşmaktan ve koşarken deli gibi bağırarak şarkılar söylemekten, gitmekten, öteden, beriden, umutsuzca romantik olmaktan, umutsuzca kaybetmişlikten,

kendine gelecekten sonuçlar çıkarmaktan öte, şimdiyi yaşamayı göze almaktan, kuzey yıldızından, suratına esen hafif meltemden, gitarından, Led Zeppelin arşivinden, çizgi romanlarından, Teksas'tan, Tommiks'ten, Örümcek Adam'dan, meleklerden, Jesus Christ Superstar plağından, akla zarar tüm alışkanlıklardan, biradan, rakıdan, tütünden, yağmurdan, geceden, gözyaşlarından, geçmiş ve bitmiş onlarca yıldan, eski fotoğraflardan, yeni şehirlerden, yazmaktan, çizmekten, gülmekten ve sabahın beşinde güneşi izlerken bir şişe şarabı bitirmekten DAHA BAŞKA, HİÇ BİR ŞEY YOK!!!...

Aklın merkezinde bir kahkaha atsan, karpuz gibi yarılır bu kaskatı surat ve o zaman anlarsın hangimiz mutluymuş, sen mi, ben mi?... Ama nerdeeee...

Aşk Dediğin Şeyle Yaşa

Her yeni şeyin eskimesi gibi, her yeni aşkın bir son kullanma tarihi olmalı. Bunu önceden bilmelisin. Daha sonra yaşayacağın çaresiz ayrılık sana bir son gibi gözükmez böylece. Nedensizce yaşanan ve bir o kadar anlamsız ve nedensizce biten bir şey oluverir aşk. Aşk, toplasan beş dakika sürmeli... Bir tabutu toprağa gömene kadar geçen süre gibi...

Diyorlarsa eğer bitirmelisin, inadına bitirmeyeceksin aşk denen şeyi. Çok acı çektiğini hissediyorsun, deli gibi yanıyorsun ve sana çok ağır sanki bu duygu artık. İnadına sürsün, bırak... herşeyi tükettiği gibi bunu da tüketsin, zaman denen kahpe arkadaşın... Eğer çekmeye razıysan bu acıyı, bari zevk almaya bak her anından... Aşk, inadına sürdürdüğün bir şey olmalı... Sebebini bilmesen de yaşaman gibi...

Acı bir laf söyle en çok sevdiğin zamanlardan birinde. Her şey bitecek gibi olsun, defolu çıksın bu aşk. Kime olan aşk darılmaz ve boyun eğer ruhuna... Bak bakalım görebilecek misin, berbat olan bir şey miymiş aşk? Aşk dediğin her an kusasın gelsin, bu ruhum dediğin görünmez saplantını... Aşk olabildiğince rezil olsun, ne çıkar... Aşk, senin masumiyetinle lanetlenmiş olmalı... Bir çocuğun gülüşünün, gözyaşlarına dönüşüşü gibi...

Gökyüzüne baktığında görürsün o muhteşem oyunu. Işıklar, bulutlar ve onlara uzanmak isteyen kuşların oyunu. Aşk bırak da

böyle bir şey olsun. Düşünebileceğin kadar zarif, anlatamayacağın kadar yüksek bir duygu... Dese ki benle nereye gidersin, kutsal bahçemdeki eşsiz evime mi, yoksa ifritlerin oynaştığı cehenneme mi... De ki ben cehenneme giderdim sen yanımdayken... Neden diye sorar bilemez gökyüzündeki muhteşem oyunu... O zaman dersin ki, cehenneme de bir melek lazım, acısını paylaşabilen yanan bir ruhun....

Bir Adam, Bir Hayal

"Yağmur yağarken ağlamak da, en az kendine hayali dostlar yaratmak kadar ruhsal bir problemdir aslında." Her damlayı olması gerekenden büyük algılamak, bunu arzulamak... Anlaması ne kadar zor ise anlatması da bir o kadar karmaşık bir eylem. Yağmurun mu yoksa gözyaşlarının mı seni ıslatması daha gerçekçi? Peki bu karşılaşımların ardından bakan bir insan olarak sen, diyebilir misin ki 'kendine hayali dostlar yaratmak' gerçekten de ruhsal bir problem? Hayır dediğini duyar gibiyim. Demek ki sen de yağmur yağarken ağlamayı seçenlerdensin.

Kırpışan gözkapaklarında bir bezginlik kokusu var. Burnum, kırpışan gözkapaklarına fazlaca yakın. Artan bezginlik kokusu beni bayıltacak gibi. Elimi hemen evrenimizin kaybolmuş boyutlarına doğru uzatıyorum. Amacım sadece sana eş değer, fakat daha istekli birisini bulmak. Bu arada kulağıma dilinin değmesi ile ayılıyorum. "Yağmur yağıyor, duyuyor musun?" diyorsun. Aklım gözkapaklarının tazzikli kokusundayken, sana doğru dönüyorum. Kulağımın içinden ister istemez çıkıveriyor dilin. Öylece bakıp bir cevap bekliyorsun benden. Bense bir cevaptan öte bir tavsiye veriyorum sana... "Ağlama... Yağmur yağarken ağlamak da, en az kendine hayali dostlar yaratmak kadar ruhsal bir problemdir aslında..." Biraz titriyorum ve devam ediyorum;

"İşte ben, senin yarattığın hayali dostunum. Ben, yani şu elinde kalem, bu satırları yazan adam... Kabul ediyorum, ben gerçek değilim. Gerçek olmayan bir şey bu kadar kompleks olabilir mi?

Düşünebilir ve söylemeler üzerine tartışabilir mi? Akla ve zamana meydan okuyabilir mi?... Neden olmasın?... NEDEN OLMASIN!... Anlasana mükemmel olan sensin, mükemmel bir şey, mükemmel bir hayal yaratabilir. Ben olmam gerektiği gibi bir şeyim. Bir adam, bir hayal... Evrenini büken bir el varsa eğer, bil ki o sadece senin elindir... Ve kalbini durduran bir güç olacaksa eğer, bil ki aslında o sadece senin gücündür... Yağmur yağarken ağlayan da sensin, yağmuru yağdıran da, ve hatta... yağmur sensin aslında... damla damla... damla damla... damla damla...

Sessizce

Gecenin vücuduna dağılmış bir yosun birikintisi, avcumun içinde kaynayan kızgın bir yağ ve hatta döllenememiş bir yumurtanın rafadan sperm arayışlarına benzetiyorum senin bu bensiz ve durağan kızgınlığını. Neden hep aşkını çıkarıverip cebinden koyuyorsun önüme de, ondan sonra başlıyorsun sessizce küfür etmeye? Neden?!... Eğer aşktan utanacaksan yaşama daha iyi...

Nasıl olsa bir gün öleceksin...

Sadece Sen

Kadınsın ya…

Asıl ve ilk söylenmesi gereken şeyi en son söylemek alışkanlığı var sende. Başlangıç ve sonu karıştırmak bir gelenek olmuş artık. Kadın olmanın verdiği dayanılmaz bir takla atma yeteneği ile hayatla oyun oynuyorsun… En son ölmen gerekirken, oyunun en başında ölüyorsun, yanıyorsun cayır cayır ve daha henüz en güzel yerine geldiğinde, her şey bitiveriyor senin için… Kadın olmanın verdiği dayanılmaz bir yanlış yönden sevme taktiği ile seviyorsun sen… Hiç ummadığın adamlara hiç ummadığın kadar yakınsın, aslında olman gerekenden ne kadar da uzaksın. Elini tutmak sevişmekten daha zor, bunun farkındasın. Çünkü sevişmek aslında on dakikanı harcatan bir şey ve fakat elini tutmak? Senelerini bu bankaya yatırmak doğru mu acaba?… Düşünmekle başlıyorsun hata yapmaya ve her gün kendine daha büyük yalanlar söyleyerek daha da derinlere iniveriyorsun, senin o yapayalnız kalınası hayali ormanında. Kadın olmanın verdiği dayanlmaz bir ‘en güzel senin güzel dediğindir’ mantığı ile sallıyorsun zarları oyun masasına doğru… Her ayaküstü sohbete bile kendinden bir şeyler vermeye çalışıyorsun ve sanırsın ki neredeyse kendini parçalıyorsun bunun için, ama her gün uyandığın güneşe bakmak için bir çaba bile harcamıyorsun. Halbuki o kadar güzel ki, halbuki o kadar huzur dolu ki.. aynı sen gibi… Kadın olmanın verdiği dayanılmaz bir geleceğe inanma iç güdüsü ile istediğin şeyleri yarına bırakıyorsun… Halbu ki ne kadar da iyi biliyorsun… Ne elmaslarla süslü giysisi ile sana ölene kadar bakacak bir annen, ne krallığındaki tüm insanlara senin adını ezberleten bir baban, ne bir beyaz atın sana dağru sürülen, ne bir

prensin seni kurtaracak, ne de bir kurbağan var öpebileceğin … sadece sen… ve senin o bitmek bilmeyen tutkuların…

Erkeksin ya…

Sana uzanmak isteyen herkesin sana muhtaç olduğunu düşünmekle başlayan bir yanlışlar zincirin var ellerinde salladığın. Neyi nerede söyleyeceğini bilmek demek, hiç ses çıkarmadan arkanı dönmek ve küfür eder gibi uzaklaşmak (kaçmak) demekse eğer, bir kere daha düşün şu övündüğün erkeklik sendromunla ilgili. Ayaklar altına almak istemediğin o onur kavramıyla dalga geçtiklerini duyduğunda, ayaklarının altında kırdığın insan kemikleri ile saygı göreceksin belki kadınlardan. Erkek olmanın verdiği dayanılmaz bir çabucak deve veya cüce olabilme yeteneğiyle seviyorsun sen… Aşk dediğin şeyin omuzlarına masaj yapılması anlamına geldiğini düşünüyorsun… neden olmasın ki… bir açıdan veya birden çok açıdan baktığında aslında sen mutluysan aşk vardır ve bu da senin mutlu eden bir şey. Ama güvenmek gibi bir zaafın var tüm bu üstün özelliklerinin yanında, dikkat et. Tehlike, göz göze geldiğinde seni düşündüğünü sanmaktır belki de. Erkek olmanın verdiği dayanılmaz bir 'en büyük sevgi senin gösterdiğindir' cesareti ile sallıyorsun zarları oyun masasına doğru… Korkmak kelimesini içerisinde bulamayacağın bir kitaba inanıyorsun ve hayatının her anını ibadetle geçiyorsun… Ama aslında bir baksan şöyle biraz daha içeriye doğru, göreceksin dallarında titreyen zarif yaprakları. Nasıl da hassassın aslında… Terk edilince veya aldatılınca ağlarsın… Erkek olmanın verdiği dayanılmaz bir geçmişi ölesiye sevme kavramıyla yarına dünmüş muamelesi yapıyorsun… Halbuki çok iyi biliyorsun…

Ne elmaslarla süslü giysisi ile sana ölene kadar bakacak olan bir annen, ne krallığındaki tüm insanlara senin adını ezberleten bir baban, ne beyaz bir atın, ne de uyuyan bir güzelin var öpebileceğin hali hazırda… sadece sen… ve senin o bitmek bilmeyen düşlerin…

İnsansın ya…

Sadece sen varsın…Sadece sen…ve senin o hemencecik bitiveren hayatın…

Beni Anlayabilecek Bir Şeyler

Bir gün sessizce eğildim oturduğum yerden. Aşağılarda bir yerlerde beni anlayabilecek bir şeyler olmalıydı. Bir kır faresi çarptı gözüme, ellerinde seneler önce hayata gözlerini yummuş bir erkeğin kemikleri vardı. Aklıma meydan okudum ve ona seslendim "Neden elinde kansız etsiz kemiklerle dolaşırsın?" Kır faresi gözlerini kocaman açtı beni görünce, şaşırmıştı. Utangaç bir tavırla kemikleri arkasına sakladı ve "Bu benim sevgilimin kemikleridir. Onurum ve anılarımı sırtladım hayata karşı savaşmak için, erkeğimden kalanları taşırım nefes alabilmek için" dedi. Utancına saygım, ölmüş olanlara merakımı yendi ve gözlerimi ondan uzak yana kaçırdım. Beni anlayabilecek başka bir şeyler olmalıydı daha aşağılarda… ve daha çok eğildim…

Gümüş yaprakları yerlere kadar sarkan bir ağacın gövdesinin yanında bir uç-uç böceği gördüm. Dikkatle bakınca elinde kırık bir fırça olduğunu farkettim, ağacın gövdesini boyuyordu. Daha fazla beklemedim ve ona seslendim "Neden bu ağacın renklerini değiştirirsin?" Uç-uç böceği kanatlarını çırptı ve bana baktı. Beni biraz inceledikten sonra ağacı boyamaya başladı tekrar ve "Benim kadınım, bu ağacın gövdesi altında vücudunu başka bir adama verdi. En hain olanı boyarım, herkes bilsin diye, en kötü anıyı rengarenk yaparım diğer bütün ağaçlardan farklı olsun diye" dedi. İntikamına olan hayranlığım, onu işinden edecek merakımı yendi ve hemen gözlerimi başka yana kaçırdım sessizce. Beni anlayacak bir şeyler mutlaka vardı etrafta…. ve daha da bir eğiliverdim…

Üzeri yosun tutmuş kayalıkların arasında vücudundaki pulları teker teker koparıp denize fırlatan bir denizkızı gördüm. Oturduğu kayanın rengine benzer bir rengi vardı denizkızının ve sessizce ağlıyordu. Tam bir pulunu daha koparmıştı ki ona seslendim "Neden kendini parça parça denize atıyorsun, zaten oradan gelmedin mi?" Denizkızının sessiz hıçkırıkları bir anda kesiliverdi ve arkasına döndü. Bana kızgın bir bakış atarak "Benim sevdiğim adam okyanusun diğer kıyısındadır. Ben okyanusu aşamam. Kendimi parça parça denize atarım çünkü diğer kıyıda o benim tüm parçalarımı toplar, bana hayat verir bilirim" dedi. Aşkına inancına olan kıskançlığım, onu kızdıran merakımı yendi ve hemen gözlerimi ellerimle yumup kafamı başka bir yöne döndürdüm. Beni anlayacak bir şeyler mutlaka çıkacaktı karşıma… belki daha aşağılarda… ve bu yüzden daha fazla eğildim…

Gökyüzüne asılı kalmış bir buluttan aşağılara sarkmış, bir şeyler ararcasına etrafa bakınan şaşkın bir insan gördüm. Eğildiği yerden aşağılara bir şeyler söylüyor, sonra yüzü bazen gülüyor bazen üzülüyordu. Derken şaşkın insan elleriyle gözlerini bir an için yumunca, hemen ona seslendim. "Senden aşağılarda başka kimse yok ki, kime ne laf anlatmaya çalışıyorsun, yoksa kendinle mi konuşuyorsun?" Yüzünü bana döndürmeden "Aşağıda beni anlayacak bir şeyler mutlaka olmalı, ne kadına yeten, ne erkeğe yeten, ne aşka, ne de zamana yeten, ne aldatan, ne özleten, ne kaçan, ne giden, ne bensiz olan, ne beni onsuz kılan bir şeyler, çok ağır, çok eski, çok güzel ama çok çirkin, çok bilindik ama hiç anlaşılamamış, hep yanımda fakat hep aradığım bir şeyler, mutlaka olmalı… Ben daha aşağılarda beni anlayabilecek bir şeyler mutlaka bulmalıyım" dedi. Kendime olan sevgim, kendime olan merakımı yendi ve onu orada öylece beni ararken bırakıp başka yönlere

döndürdüm kafamı… Beni anlayacak benden başka bir şeyler de olmalıydı… Mutlaka… Belki daha da aşağılarda…

Hayat Berbat

Gözlerini yakan kocaman damlalara inat, kahkahalar atıyorsun işte. Yerinden kalkmak istememektesin. Ellerini belli belirsiz kaldırıyorsun. Onları göremiyorsun… ve ellerini görememenin tek sebebi olan o kocaman damlalara bir küfür sallıyorsun. Ağzında kadınsı bir tat var. Boğazında içtiğin içkinin hala yanarak akışını hissedebiliyorsun. Tüm vücudun bir kez daha sarsılıyor. Ağzındaki kadınsı tada, içkinin mi yoksa gözlerinden akan yaşların mı sebep olduğunu bilememektesin… Önemli olan da zaten bunlar değil, bunu biliyorsun… Her şeyi bırakıp gitmiş ve geride bıraktıklarına inat yeni bir şeyleri denemiş, eski günlerdeki gibi kaybetmiş, arsız bir hayat cambazı gibi hissediyorsun kendini. Merak ediliyorsun… Düşünülüyorsun… Ya da öyle olduğunu umuyorsun. Bir şeyleri ummaktan nefret ediyorsun. Bir şeylerin varlığını merak etmekten. Düşünmekten, tartışmaktan, gülmekten, ağlamaktan, konuşmaktan, savaşmaktan, ayakta kalmak için harcadığın her şeyden, kendinden ve belki de hayattan bile nefret ediyorsun artık… Dedim ya kendini bir hayat cambazı gibi hissediyorsun artık. Belki buna içtiğin içki sebep oldu, belki de içtiğin içki yüzünden ağzında kalan kadınsı tat ya da belki de tüm gece gözlerini yakan o kocaman damlalar… İçki mi daha sert, yoksa kadınlar mı? Bunu anlayamıyorsun… Fazla da sorgulamıyorsun. Çünkü ikisinin de zayıflıkları var bunu iyi biliyorsun… Acı mı çekiyorsun?… Acı böyle bir şey mi?… Böyle garip bir şey mi acı çekmek… Belki de pişmanlıktır? Belki de pişmansın… Pişmanlık mı? Neden pişman olasın ki?…

Yine gitmek istiyorsun… Tekrar gitmek… Uzaklara… Her şeyden daha uzaklara… Kendini buralarda öylece bırakıp gitmek istiyorsun…

Hayat berbat, bunu uzun zaman önce anlamışsın…Ama bu iyi… bunu biliyorsun…....

Kadınlar ve Erkeklerdik

Arkamızda konuşan insanlar bıraktık her adımımızda. Her bir sözcük yeni bir eyleme yol açıyordu sanki. Yeni bir eylem demek yeni bir yaşam demekti çoğu kez. Atılmış adımlarda gizli bir kıskançlık ve gizli bir başkaldırı gördük. Aklımıza gelen her bir yeni fikir ile yeni aldatılışlara meydan vermiş oluyorduk sanki. Günlerin nasıl da akıp gittiğini farkedemeden bir çok şeyimizi kaybetmiştik zaten. Zamanla savaşmak kadar saçma bir şey yoktu insanoğlu için… Gözlerimizi açana kadar bitmişti savaş…

Başlangıçlarla sonları aynı anda yaşayabilen bir toplum olmak istedik hep. Aradığımız cevaplara bu şekilde yaklaşabileceğimizi umuyorduk. Güleryüzlü papatyalarla, vurdumduymaz yaban kedileri gibiydik. Kadınlar ve erkeklerdik… Bir dediğimiz bir dediğimizi tutmazdı. Bildiklerimiz hep tam olarak yapamadıklarımızdı… Yaşayamadıklarımıza tapındık her ele gelmeyen günde… Her zaman bir kral vardı bize yol gösterecek ve her zaman imrenilecek bir kadın vardı kralımızın yanında. En çok sahip olduğumuz günde en çok lanet savururduk ki daha çok kazanalım… Kadınlar ve erkeklerdik işte hep böyle… Korkusuz bir birlikteliğin zincirlenmiş özgürlüğüydü bizimkisi….

En çok gördüğümüzde en az anlattık!… En çok varken en az kullandık!… ki hep imrenilelim… ki hep tek olalım, bizim gibi olmasın kimseler!… Kadınsak erkeğe, erkeksek kadına hükmedelim!…

Bilinmek gibi güzel şey yoktu… Arzulanmak kadar yüce bir şey…

En çok istendiğimizde en çok yoktuk ki kazanan biz olalım…Aslında hiç söylemedik… ama biliyorduk… Korkusuz bir tanrının zincirlenmiş özgürlüğüydü içimizdeki…

Kadınlardık… ve zaman zaman erkeklerdik…

Yağmur

Pencereye çarpan yağmur tanelerine kulaklarımı tıkayıp seni düşünmeyi tercih ettim bu gece. Fakat sen bana her şeyden çok yağmuru anımsatıyordun zaten. Her saniye bir damla daha yere düşüyor ve yok oluyordu dışarıda. Bense kulağımı tıkadığım her damla ile yeniden doğuyordum. Yağmura bırakıp gitmiştim seni. Her yağmur yağdığında tekrar sadece seni anmak için ağlıyordum. Belki de ben ağladığım için yağmur yağıyordu… veya belki de yağmur sadece bize birbirimizi hatırlatmak için vardı… Artık ne önemi kaldı ki?… Sadece sen yoksun işte… Bu yüzden belki de, pencereye çarpan yağmur tanelerine kulaklarımı tıkayıp seni düşünmeyi tercih ettim bu gece…

Birbirimizi hayal etmek, birbirimizin olmaktan daha kolaydı belki de.. Gecelerce ağlamak, dakikaların içerisinde seni özlemekten daha kolaydı belki de… Başka adamların ruhlarında, benden bir şeyler aramak belki de benim ruhumda kendini kaybetmekten daha kolaydı… Belki pişmanlık aşktan daha değerliydi bize. Belki de bile bile ölmek, düşünmeden sevişmekten daha kolaydı, belki de çok daha kolay… Gözlerinden yaşlar aktığını bilmek belki onları öpmekten kolaydı… Sırf saçları sana benziyor diye birisini sana benzetmem, senin ellerinde kimseye bakamamaktan daha kolay belki de… Belki de sırf benim gözlerime benziyor diye sonbahara aşık olman, daha kolay her şeyden… Belki de pencereye çarpan yağmur tanelerine kulaklarımı tıkayıp, seni düşünmeyi tercih etmek, sana yağan yağmur olmaktan daha kolaydı… Bilemiyorum…

Yağmur hızlandıkça daha çok küfür ettim bu gece. Damlalar penceremi paramparça edecekmiş gibi çarparken tek istediğim yok olmak, bitmek, yitmekti… Yağmur her sakinleştiği an tüylerim diken diken oldu. Sanki artık beni düşünmüyordun. Bir başka şey vardı sanki aklında artık ve bu yüzden yavaşlamıştı yağmur… ve sonra tekrar hızlanışı ile içime şu serpildi. Hala ben vardım, hala seninleydim aslında… Sonra baktım tek başımayım yatağımda. Senin hep saçlarımdan bir parçayı eline alıp da uyuyuşun geldi aklıma. Sanki saçlarım da seninle birlikte düşlerine gidecekti. Sanki rüyalarında bile sadece ben olayım diyeydi her yaptığın… Peki şimdi uyuyor musun sevgili?… Şimdi beni görüyor musun rüyanda, saçlarım hala senin ellerindeyken… Ben korkuyorum sensizken yağan yağmurdan ve uyuyamıyorum… Sensiz geçen geceden korkuyorum ben şimdileri… Ben damla damla yağan yağmurda ağlamaktan korkuyorum artık sevgili… Ben sonbahar gözlerimden yağan mevsimsiz yağmurlardan korkuyorum artık… Artık ben hem sensiz olmaktan hem de böylece seninle olmaktan korkuyorum… Belki de sırf bu yüzden, pencereye çarpan yağmur tanelerine kulaklarımı tıkayıp, seni düşünmeyi tercih ediyorum bu gece…

Elimin Titreyişi Boşa Değil

Her düştüm dediğinde, kendini sonsuz bir yalnızlık içerisinde buluveriyorsun. Düştüğün yeri anlamaya çalışmakla geçiyor günlerin. Nasıl bir yokluğun içerisinde kendini kaybettiğini kavraman zaman alıyor. Mutluluk dediğimiz şey sadece varolduğumuzu hissetmek demek ki. Güzel bir yemek, güzel bir sonbahar akşamı veya güzel bir kadın... aralarında tek bir benzerlik var aslında; seni mutlu ediyorlar...

Güzel dediğin şeyi de biraz limitlendirmişsin... Sana güzeli tarif etmişler ve sen bu gerçeğe(!) kendini kaptırmışsın. Sen bir şeyin güzel olduğunu anlayamayacak kadar bilinçsizsin, çünkü sen hissetmiyorsun. Sana verilen kalıplara aşık bir güzellik budalasısın. Eli yüzü kömür içerisindeki minicik çocuğun, kötü kokan kokusu sana bir tek şeyi ifade ediyor... acıma... fakat kömürün çocuğun teninde bıraktığı izler birer sanat eseri olamaz mı?... veya çocuğun vücudundan fışkıran buram buram ter kokusu, yokluğun hüzünlü bir resmi belki... Bu kadar güzel bir resime nasıl acıyabilirsin ki?... Ve düşünsene bir, bu taptaze, karmakarışık ve dağınık suratta oluşan bir gülümseme kadar doğal ne var ki senin hayatında... Bence bir kere daha düşün güzel dediğin kavramı, cayır cayır yanıyorsun çünkü el değmemiş tutsaklığında...

Zaman zaman gitmekten bahsediyorsun. Aklın hep başka yerlerde, başka zamanlarda. Konuşmakla yetiniyorsun, bir adım bile atmıyorsun. Yerinde bile saymadığının farkındasın. Uzun zamandır sadece oturuyorsun. Kalkıp bavulunu toplayasın geldi yine geçen

gün. Bu sefer, nereye gideceğini bilmediğin bir trene binecektin, kesin kararlıydın. Bavulunu hazırladın ve içinden tüm gemileri batırdığını bile düşledin… ve sonra telefon çaldı, fakat yetişemedin, sustu... ve hala telefonun tekrar çalmasını bekliyorsun işte, çünkü belki de önemli bir şey olmuştu, bunu bilmen gerekiyordu... Gidemedin... Sen de biliyorsun, hiç gidemeyeceksin... olman gereken yere...

dedim ya, elimin titreyişi boşa değil...

Mevsimsel bir yalnızlık ve duygu simsarlığı yaşıyorum. Aklımın ucundan geçmeyecek bir anda, aklımın ucundan geçmeyecek bir yaşamı hayatıma soktum. Normaldir, akıllı adam işi değil yaptıklarının hiç biri. Ama bak uslanmamışsın, hala aynısın. Özlemek istiyorsan özle... sevmek istiyorsan sev... Ama neden acı çekmek var her şeyin sonunda?... Sen gözlerini kapayıp da her şeyi yapabilecek olanlardansın, sen kalbinin atışının hızlanmasını seviyorsun... Sen, tüm bu insanları bu yüzden seviyorsun... Yalnızlık teninden yavaş yavaş havaya karışıyor. Hiç kimse bilmiyor, bir hayale aşık, bir güz akşamının doğum çiçeğisin sen aslında... Gel bu laf salatalarını bırak artık da, sen de onlar gibi yap biraz oyun oyna... Neden hep dürüstlük kavgası?... Baksana herkes oyuncu bu sahnede, sen de biliyorsun, eğer istersen hepsinden daha iyi oynarsın... Oynasana?... Ne duruyorsun?...

ah hep derim ya, elimin titreyişi boşa değil...

Yine içimde binbir deniz, binbir dalga...
Tek istediğim anlamak bazı şeyleri...
Tek istediğim buralardan gitmek yine...
Şimdi olmadığım her hangi bir yere...

Özlemek Adına

Seni özlediğini düşündüğün insanları özlemek, seni özlenen değil de özleyen yapmak için birinci noktadır aslında. Gerçekçi olmak gerekirse, sadece hayal kuruyorsundur büyük bir ihtimalle. Çünkü zaten birisinin seni özlediğini düşünmek, başlı başına bir hayaldir. Bir insan bir insanı özlüyorsa, zaten özleyen bir insanın yapması gereken şeyi yapar ve özlediği insana ulaşmaya çalışır, yani özlemini gidermek için çabalar. Eğer ki bunu yapmıyorsa, zaten özlemek eylemi pek de öyle anlamlı bir şey olmaz artık bir noktadan sonra. Ama özlemek herkesin de çok iyi bildiği gibi, çok da güzel, acı, kırıcı ve fakat onurlu bir duygudur. Fakat yine de seni özlediğini düşündüğün insanları özleyerek başlıyorsun hata yapmaya. Bu noktada, kendi kendine, beni özlediğini düşündüğüm insanları özlemezsem eğer, onların beni özleme olasılığı artar mı, gibi mantıksız bir soruyla karşı karşıya kalıyorsun. Bu mantıksız soruya yine aynı içinden geldiği gibi, yani mantıksız bir soruyla karşılık verebilirsin. Neler diyorum ben?…

Seni özlediğini düşündüğün insanları özlemekten öte, bir de hatanın daha da büyüğünü yapıyorsun ve arıyorsun seni özlediğini düşündüğün insanları. Halbuki çok iyi bilmektesin ki, bu şekilde senin özlenen biri olup olmadığını anlayamayacaksın. Yani aslında sen aradın diye özlem gideriyor olmanız, seni gerçekten özleyip özlemediği adına sana her hangi bir kanıt vermiyor. Çünkü zaten merak ettiğin, özlenip özlenmediğindi, senin onu özlediğin konusunda bir problemin yoktu ki? Neden arıyorsun, bırak arasınlar… Özledin demek, o yüzden arıyorsun?… E peki… Ben sana daha bir şey demiyorum…

Özlediğin her şeyi özlemekten vazgeçmeye başlıyorsun yavaş yavaş. Artık yeni bir şeylere adım atıyorsun. Farkındasın ve cesursun. Kendinden emin adımlarından farkediliyor zaten bu cesaretin. Ama bu sefer de özlenmeye başlıyorsun… Garip… Yavaş yavaş sen özlemekten vazgeçtikçe bir zamanlar seni özlediğini düşündüğün insanların, gerçekten de seni şimdi özlemeye başladıkları gerçeğini görüyorsun. Ama her şey için çok geç gibi geliyor sana. Çünkü artık ileride deli gibi özleyebileceğin yeni şeylere sahip olmak üzeresin. Acaba hangisi iyi?… Seni özlediğini düşündüğün insanların, seni özlemeye başladığını anladığın için, onları özlemeye devam etmek mi hep yaptığın gibi, yoksa seni özlediğini düşündüğün insanların, seni özlemeye başlamasının, bir manası kalmadığı gibi bir düşünceye kapılıp, onları özlemekten vazgeçip, yeni bir şeylere, yani ileride özleyebileceğin yeni bir şeylere adım atmak mı?… İçinden bir his sana cevap veriyor sessizce… Ne olur ne halt ediyorsan et ama iki satır sus lütfen…

Özlemeye karar veriyorsun sonuç olarak. Zaten başka bir şey yapsan şaşardım. Sen özlemeyi bile özlüyorsun. Bu kadar aptal olabiliyorsun çoğu kez. Özle bakalım. Nasıl olsa, seni özlediğini düşündüğün insanların, seni özleyip özlemediğini anlayamayacak kadar çok özleyeceksin her zaman… Sorun sensin onlar değil…

Özlediğine emin olduğum sessizliğinle baş başa bırakıyorum seni…

Herkes Her Şeyi Biliyor

Birilerinin söylediği gibi yaşamak hayatı... Seçim hakkının olmaması... Tüm problemin özgürlüğün belki de... Aklından gecelerce çıkmayan sorunlar bunlar... ve hatta nasıl sevmen gerektiğini bile yazmışlar kafana. Senin sevmen gereken önceden seçilmiş. Senin için tek doğru var, o da sana verdikleri... Evet işte gördüğün gibi, aynen hep olduğu gibi... Sana yakışmayan bu çaresiz adam, sana yakışmayan bu çocuk kadın... Sana yakıştırılamayan bir hayat... Herkesin bildiği doğru... ve sen hep yanlışsın işte...

Zamana hükmeden bir kralın veliahtı gibisin. Sanki bir müddet sonra her şey senin elinde olacak. Kandırıldığın farkına varmak için kaybetmen lazım. Kendine biçilen değere bir baksana... Verilmiş bir şeyler ver, alınmış bir şeyler değil... ve inan ki alınacak hiç bir şey yok... Kendini düştüğün çukurdan dışarı çıkarmak için eğitmeye çalışıyorsun. Bu sefer aynı yanlışları yapmamaya kararlısın... Fakat her zamanki gibi hazırsın söz dinlemeye... Herkes her şeyi biliyor... Ve sen hiç bir şeysin...

Umut dediğin şey, sana verdikleri hedefler hepsi bu... Düşlemek dediğin şey ise sadece küçük bir mutluluk sana. Olmayacağını bilmek bile heyecanlandırıyor seni... Gözlerini aç artık!... Bu atan şey senin kalbin... Bu heyecan senin... Bu ateş senin...

Güzel bir şey güzeldir, herkes ne derse desin...

Derin Köklü Ağaç

Bu kökler boşu boşuna böyle derin değiller. Yaşadım ben yıllarca, ömrüm sevmekle geçti. Kimler sırtını dayadı şu koca gövdeye... Siz daha ellerinizin, soğuktan mı yoksa heyecandan mı titrediğini bilmeden, öğrenmiştim ben, bulutların aslında hiç de hareketsiz olmadıklarını... Güneşin doğumu sadece an meselesidir hep... Gökyüzünün bir anlık şaşkınlığına geliverir... ve o an açarım dallarımı, saçlarımı rüzgara veririm, dalga dalga uçuşsunlar diye...

Her mevsime uygundur bedenim. Değişim kolay olmasa da doğaldır hep. Yana yana aradığım o sonbahar gelir... ve ağlarım tüm o günler boyunca... Bir yaprak daha yeşermiş ne olur?... Bir yaprak daha can bulacak eninde sonunda... Bunun için sevinmek değil ki benim sebebim. Her yanım solmuş yapraklarla dolsa ne olur?... Bir yaprak daha solacaktır eninde sonunda... Ama bedenimden savrulan her yaprak için, ölürüm... Ben binlerce kere ölürüm... Her düşen yaprak için, her bitmiş can için... Her gecenin hatırı için, ben bin kere daha ölürüm...

Bu kuru ses boşu boşuna böyle ağır değil. Konuştum ve düşündüm senelerce ben. Ömrüm öğrenmekle geçti işte... Bilgi dediğin damarlarımda su olur... İnsanlara sordum, neden varsınız diye? İnsanlara sordum hep neden ağlarsınız diye? Dediler ki biz sevdik... Biz hep çok sevdik... Dedim o zaman nedir derdiniz? Aptal mısınız, korkak mı?... Sevmek gibi güzel şey varken hayatta, ne diye ağlarsınız hala... İç çekti kimle konuşsam, iç çekti kime sorsam bedenime yaslanmış... Dediler, biz hep severiz, sevmek hep

kolaydır... fakat sevilmektir bizi ağlatan... Sevilmektir bize sebep olan... Dedim yalan, hepsi yalan... Sevilmek kurda kuşa yatkın... Sevilmek sevememek demek... Ah nasıl ağladılar asırlarca, ah nasıl da kuşları kaçırdı hıçkırıkları... Ah şu insan denen kendini beğenmiş çocuk... Nasıl da arsızca bilmek istemez gülmeyi... Sevilmek sevmek demek... Sevmeyi öğrenmek gerek...

Güzel gözlü kuşlar kondu dallarıma, dediler ki yağmur geliyor arkamızdan, dedim sizin ardınız sıra gelen yağmur, bana can verir, kan verir... Güzel gözlü kuşlar güldüler söylediklerime, dalga geçtiler iyimserliğime... Güzel gözlü kuşlar uça durdular, ağlayarak güldüler, beni bırakıp gittiler...

Bu dalga dalga saçlar boşu boşuna böyle güzel değil. Senelerce en çok kendimi sevdim ben. Sevmeyi bilgelik sandım. Köklerimin altına hazineleri sakladım, rüzgarın dilini öğrendim... Ben hiç boşu boşuna olmadım, gelmek ve gitmek olmadı kaderim hiç. Ben kader oldum, şarap oldum. Dallarıma uzanan kadehlere hayat oldum. Ben hiç gitmek için gelmedim. Ben gelmeyi kalmak bildim. Ömrü yetene sevgi oldum, özleyene özlem oldum. Ben hiç bilmek için öğretmedim. Ben aşk oldum, günah oldum... bir gün oldum, bin gece oldum... Ben her yağmura gözyaşı oldum... Ben geldiğim gibi gitmek bilmedim. Öyle büyük, öyle derin varoldum. Ben aslında hep aşk oldum ama... sadece bir kez sana oldum...

Seviyorsan Kırbaçla Gönlünü

Çok uzamış bir dakikanın içindeyim. Hep aynı mesafenin sonrasızca sürüklenişini yaşıyorum. Bildiğim tüm o şeyler sanki yalan. Fakat yalan olduğu doğru mu? Tüm problem bu... Bir yalanın doğruluğu kadar absürd bir trajedi yok bildiğim. Doğru bildiğin bir şeyin yalan olduğunu öğrenmek kadar sarsıcı bu korkunç bilinmezlik kıskacı... Çok uzamış bir hayatı yaşıyorum... bitmek bilmeyen bir sona hapsedilmişim belki de...

Başlamadan yasaklanmış bir filmi izliyor gibiyim. Sanki benim göreceklerimi herkes görebilecek, sanki benim anladığım şeyleri herkes anlayabilecek... Farkındayım herkesin bakma eylemine bakış açısı farklı. Herkes bir kişiden farklı düşünebiliyor ama eğer, o bir kişi herkesten faklı düşünürse kuralları yıkmış oluyor... Affedilmemek gibi bir korku salmışlar üzerimize. Neden umrumda olsun ki? Affedilmeyi beklemedim ki hiç... affedilmeyi istemedim ki...

Belirsiz bir berraklık kadar saçma işte yaşadığım dakika. Çok uzamış, bitmek bilmiyor. Aklımın bana oynadığı oyunda kaybetmekten başka şansım yok. Çünkü kendi yarattığım oyunun sonucunu da ben belirlemişim. Kaybetmek istersen kaybedersin, kazanmak istersen... sanırım kazanmak için daha çok ağlaman lazım... ağla... kimse bilmesin... ağlamak gönlüne kırbaç atmak değil mi?... ve her bir kırbaç vuruşu seni daha çok ağlamaya itmiyor mu?...

Gece gündüzü kıskanır mı, hep aydın olduğu için? Kıskanılmayan şey ne kadar güzel ki? Sen bu yüzden geceyi hep gündüzden çok sevdin... Kıskanılmayan şey ne kadar senin ki?... Bildiğim tüm zamansız saatler, günler, haftalar, aylar ve hatta yıllar... sizi hiç kıskanmam, sizi sevmem ben. Çünkü ben benim kadar sevebilecek olanı severim. Çünkü ben... sanırım artık pişman olmak istemiyorum... belki bu yüzden, tüm kalbimi bu sonrasızca sürüklenişe bıraktım... Ben sizi kıskanmıyorum gecenin çocukları, çünkü ben artık kıskanacak başka şeyler biliyorum... ben artık doğrunun ne kadar yalan, yalanın da ne kadar doğru olduğunu anlamaya başlıyorum... Bence artık ağlama zamanıdır, mutlu olmak için... Gönlüme kırbaç atmak zamanıdır şimdileri işte... Daha çok sevebilmek için gelmedin mi buraya sanki... Bu gökkuşağının altındaki karanlık zindana... Eğer sevgine inanıyorsan, eğer sevdiğine inanıyorsan, eğer sevildiğine inanıyorsan, ağla artık.. Sevmeyi bilen ağlamayı da bilir...

Haydi kırbaçla gönlünü... Fakat dikkat et, kimse bilmesin...

Göremediklerim

Göremediklerinin kalbini yakması, yanıbaşında olan şeyleri göremeyen bir aptaldan daha farklı olmadığını mı gösterir? Sen kendini gecenin şefkatli kollarında bir huzur ararken farkettin, belki bu yüzden aslında sen gerçekten de safsın... ve tertemiz... Sen aptal değilsin evet, tıpkı senin de söylediğin gibi, sen bilinenden farklısın, sen düşlere inanan birisisin...

Sırtında hala içeri doğru zorlanan bir hançerin varlığını hissetmen, seni gerçekten de yalanlar tarafından sarılmış bir insan yapmaz. Olmuş olan gerçekler, olacak olanların izdüşümü değil ki. Sen düşlere inanıyorsun işte... Bırak gitsin, düşlerin hiç kötü bitmez çünkü... Sen korkuyorsun, her şeyini küçük bir bavula sığdırmaya çalışan bir yalnız gibi. Çünkü zedelenmiş bir geçmiş içinde taklalar atmak gibi ciddi bir sorunun var. Ama her şey bir sona varacak işte. Çünkü sen de artık bir düşü yaşıyorsun... ve inandığın tek şey var... bu düşün sonu iyi bitecek...

Göremediklerinin aklını karıştırması, yanıbaşında karmakarışık olmuş hayatları çözemeyen bir bezginden farkın olmadığını mı gösterir? Sen bildiğini okuyanlardansın, göremesen bile yaşarsın... Aslında bu yüzden çok güzelsin... böyle daha gerçek... Çünkü sevmeyi böyle öğrenmişsin, soğuk olduğundan emin olmadığı sobayı yalayan bir kedi gibi... Sen aşkına inanıyorsun, kalbinin derinliklerinde hareket eden titremeye...

Bir yerlerde tutabileceğin bir eli olmaması seni O'nsuz ve yapayalnız yapmaz. Sen onu her gece yatarken yüreğinin yanı başında hissedebiliyorsan, aslında o sana hepsinden daha yakındır. Ve ölüm sana bir çocuğun oyuncağından daha karmaşık gelmez, çünkü düşünmezsin... Her şeyi neden hızlı yaşamak istersin, neden zamana yaymazsın (yayamazsın) yapmak istediğin şeyleri, vermek istediğin aşkı?... Çünkü sen yarına inanmayanlardansın, neden kendini tutasın ki?... Neden hapsedesin içinde doğan güzel çiçekleri, onları paylaşabilecek birini biliyorsan eğer? Sen sevdiğini bilen birisisin ve çünkü seveceğine inanmaktasın... hep... ve daha arsızca...

Göremediklerine aşık olmak, senin, aşık olduğunu söyleyen fakat O'nu gördüğünde elleri titremeyen bir budaladan farkın kalmadığını mı gösterir?... Sen dokunmadan önce düşleyensin... Kalbin hep açık o yüzden, ne zaman, ne dersen de... İçinde fırtınalar ve gök gürültüleri besliyorsun, sokağa atılmış günlük rüzgarları sevmezsin çünkü. "Gel" dediğinde yüreğinle söylersin, aynı "Git" derken kendine bile inanamaman gibi... Korkak bir korsanın hayta teknesi gibisin, bildiklerin bilemediklerinden hep bir eksik... Hayır, sen o elleri titremeyen budalalardan farklısın... sanki daha bir aşık...sen kendine gülmeyi sevensin... ve evet... sen şımarık olansın...

Onun düşlediği kadar varsın işte...
Olman gerektiği yerde...
Onun ellerinin içerisinde...
Onu ısıtan bir çiçek gibi.....

Şehre Mektup

Şöyle diyordu şarkı; "Ayırt etmek güç oldu, doğru ile eğriyi, sevmek bize iş oldu, New York sokaklarında..."

...ve ben o zaman ne kadar anlayabildim ki bu sözleri, ne kadar sindirebilmiştim bu melodiyi?... Düşünüyorum da şimdi, tek söyleyebileceğim şey, ayırt etmek güç oldu. neyin başlangıç, neyin son olduğunu...

Her güzel şeyin bir sonu var ya, bunu anlıyorsun işte bu şehirde. Çok güzel şeyleri anlıyorsun... ve sonra sonları görüyorsun, ve anlıyorsun, anlamaya başlıyorsun... Sonbahar mesela; nasıl başlar ve hemencecik nasıl da kış'a bırakır kendini. Geceyi anlıyorsun... ve gündüzü... her bir saniyenin nasıl da geçip gittiğini anlıyorsun... ve sonra, yavaş yavaş, şehri anlıyorsun, İstanbul'u, New York'u, Bakıköy'ü, Taksim'i, Brooklyn'i, Queens'i, Ramazan Bakkal'ı, 99 Jack'i, Maçka Parkı'nı, Union Square'i, geceyi ve tekrar gündüzü, içkiyi, sigarayı, aşkı, ve aşka özlemi, geleceği, geçmişi, insanları, ilişkileri, müziği, yağan yağmuru ve yağmurla giden her şeyi, doğumu, ölümü, sevmeyi, çocukları, çocukluğunu, oyuncaklarını, ve tekrar geceyi, titremeyi, hırsını, güneşi ve herkesin neden her sabah bir güneş görmek istediğini, yaprakların sararışını, aileni, eşini, dostunu, arkadaşlarını, sevgilini ve/veya gelmiş eski sevgililerini, ve hatta yolda gördüğün, hiç ama hiç tanımadığın zenci dilenciyle, Merter Köprüsü'nde senden yirmi beş lira isteyen yaşlı teyzeyi... ve tüm bu hayata dair, zamansız başlangıç ve bitişleri...anlıyorsun artık... yavaş yavaş... hafif bir hüzünle ve fakat yüzünde ufak bir

gülümsemeyle... anlamaya başlıyorsun. Bu şehir veya herhangi başka bir şehir... sana bu garip masalı anlatıyor...

...ve dinlerken şehri, farkediyorsun ki şarkıdan şarkıya atlamışsın, melodiye kulak veriyorsun, diyor ki; "Şarkılarda düşünmek, seni bana getirmez ki..."

Ulan diyorsun, ne kadar doğru. Bu kadar basit işte, şarkılar güzel ama, hiç bir şeyi geri getirmiyorlar ki......ve tekrar, istemsizce, yeniden şehre dalıyorsun. Sokaklarda, yağmur altında, bazen gülerek ve bazen ağlayarak yürüyorsun. Yağmur gözyaşlarını saklar ama ya o yüzündeki gülümsemeyi?... Onu da insanlara bırakıyorsun. Suratına bakıp, hafifçe burun kıvırmalarını ve sanki sen yokmuşsun gibi davranmalarını izliyorsun... Bunun hiçbir zararı yok... İçinde birşeyler yaşlanacak... ve bunu anlayacaksın...

şehir bunu sana anlatacak...
yavaş yavaş...
şehir...
ve onun öyküsü...

Uyku Arsızlığı

Uyanmak üzereyim... Hiç istemesem de her an ayağa kalkabilir ve üzerimi değiştirebilirim. Kendime gelmek üzere olduğumun farkındayım. Bunun bana verdiği gerginlikle gözlerimi kapıyorum. Daha dünün artıklarını toparlayıp, beynimin bir köşesine yerleştirememişim. Eğer ki şimdi uyanırsam, düne dair hiç bir şey olmayacak anılarımın olağanüstü birikiminde. Bir birikim nerede durağanlaşabilir? Eğer ki istersem durdurabilir miyim 'birikme' eylemini? O zaman bu sabah kalkmamayı yeğleyeceğim. Yatağımdan hiç çıkmazsam ve yarına kadar sürekli ve/veya süreksiz uyursam, bugün anılarımın birikim eylemi durmuş olacak. En çok yatakta uyuduğum bir gün olarak kalacak benim için gelecekte bugün. Bu da demektir ki; üstünde düşünüp de kafa yoracağım, üzüleceğim, sevineceğim, kızacağım her hangi bir şey olmayacak bugüne ait. Bugün sanki hiç olmamış gibi, hiç yaşanmamış gibi olacak demektir bu... Kulağa çok hoş geliyor...

Bu veya başka bir vatana değil de bu yatağa armağan olsa varlığım, daha mutlu olmaz mıyım? Herkesin beklentisi devletin sana hizmet etmesiyken, bir yerlerde ulu orta duran yanlışları gören yok. Benim uyuma hakkımı elimden alan bir devlet ne kadar saygıdeğer olabilir ki? Elimden bugün uyuma hakkımı ve gözlerimi açmama hakkımı almayan her hangi bir sistem varsa, sonuna kadar destekliyorum... Umrumda bile değil kimin neyi nasıl düşündüğü şu anda, tek bir isteğim var farkındaysanız... Uyumak istiyorum bugün... Tüm gün... O kadarcık...

Lisedeyken -yani çok uzun zaman önce- birileri öğretmişti, bazı işlevleri istemsiz yapıyoruz, bazılarını bilinçli. Mesela kalbinizin atışını durduramazsınız. Bunu vücudunuz ister istemez yapar. Vücud dediğimiz şey düşünmeyi bilmez, eğer ki öyle bir şansı olsaydı eminim ki akıllıca bir hareket yapar ve hiç bir şeye dokunmazdı. Böyle bir sorumluluğa bilinçsizce giriyor yani. Demek istediğim benim nefes almamı sağlamak vücudumun sorumluluğunda... ve fakat ben bunu ne kadar istiyorum ki? Mesela bugün, hiç ama hiç nefes alasım yok. Vurduğum gibi kafayı uyumak istiyorum, nefes almasam da olur, sadece uyumalıyım. İstemsizce harekete geçen bir metabolizmadan nefret ediyorum. Hafif acıktığımı farkediyorum, fakat böyle hissetmemin tek sebebi sinirler. Sinirlerim acıktığımı söylüyorlar ve ben acıktım diyorum kendi kendime. Ama aslında uyumak istiyorum, kalkmak ve yemek yemek değil!... Yine istemsizce hafif bir eroksiyona mağruz kalıyorum. Sabahın körü, uyku isteyen bir adam, hem de bunca acı dolu senenin ardından, neden sabah sabah bir şeyler arzulasın ki? Tabii ki hiç bir arzu duymuyorum. Fakat sinir sistemim bir şeyler arzulamış olacak ki istemsizce rahatsız ediliyorum, kendi vücudum tarafından... Okuldan ve okulun insanın beynine böyle şeyleri sokan tüm o sistematiğinden nefret ediyorum. Kimse lisede 'nasıl bütün gün yatılır' öğretmedi. Öğretmeleri gerekiyormuş, çünkü dış etkenler çok fazla, uyuyamıyorum...

Bir ekonomik sistem düşünün, öyle bir sistem ki bazı insanlar çok zenginken, hemen yan sokaktaki bazı insanlar çok fakir. Çok doğal bir kapitalist düzensizlik örneği. Fakat bu fakir insanlar süpermarketlere gidemediklerinden, ya pazara çıkıp sebze-meyve alacaklar ya da birileri onlara bunları ucuza getirecek. İşte bu noktada seyyar satıcılar dünyamıza giriyorlar. Ve ben, işte bu seyyar

satıcılardan ve onları seyyar satıcı kılığına sokan bu aptal para şapşalı ekonomik sistemden nefret ediyorum, şu bulunduğum dakikanın içerisinde. Çünkü uyumak istiyorum ve hatta bütün gün yataktan hiç kalkmamak. Fakat tüm dertlerim ve üstüme gelen onca şey yetmezmiş gibi bir de "Patateees, Soğaaaan, buyur ablaaaaa..." şeklinde bağırıp duran, bir kulağı balkonlardan sepet sarkıtan annelerde, diğer kulağı küçük stereo teybinden dağılan İbrahim Erkal soysuzluğunda olan mahallerimizin sevilen simaları, seyyar satıcılarımız, bugünün tuzu ve biberi oluyorlar bana... Seyyar bir tembellik mi desek yoksa a-seyyar bir istememezlik mi bilemiyorum ama tek dileğim ülkemizin içinde bulunduğu bu ekonomik durumdan kurtulması. Çünkü uyumak istemekteyim arsızca...

Aile, toplumun en küçük birimiymiş. Öyle diyor sosyaloglar. Fakat bence insan tek başına da bir topluluk olabilir. Kendi düş dünyasında yarattığı kimliklerle konuşan, yarı şizofrenik bir vaka olan bir insansanız, bence yeterli çoğunluğu toplamışsınızdır 'toplum' olabilmek için. Anne, baba, kardeş veya bir eşiniz olması ne sizi daha güçlü bir sınıfa sokuyor, ne de rahat rahat gözlerinizi kapayabilmenizi sağlıyor. Bakın mesela pozisyon itibariyle, toplumsal bir birey olan insan olarak gereksinimlerimi karşılayamıyor, yani uyuyamıyorum. Neden? Çünkü tüm ev halkı sizi uyandırmaya ant içmişler. Toplum onlara "evde uyuyan adamı uyandırın!" diyor. Halkın, koyun iç güdüsüyle hareketine güzel bir örnek. Benim çayırdaki herhangi bir ottan farkım olmasa ve sürekli sabit bir şekilde yerimde kalıp, düşler görsem, bu onları rahatsız eder. Çünkü, ben de onlara göre bir üyeyim bu toplum düzenine. Ve istediğiniz kadar anlatabilirsiniz ama onlar anlamayacaklar... Siz, uyanması gereken, toplum zararlısı, tembel, hali hazırda hazıra alışmış, toplumun o en küçük biriminin bir üyesisiniz. Ben bu

sıfatlardan istifa ediyorum dediğinizde ise, o zaman gidip sokakta uyamanız gerektiğini söylüyorlar yüzsüzce. Bana yatağımla birlikteliğimde özgürlük sağlamayan bir toplum birimi ne kadar önemli olabilir ki? Beni sadece 'kalkmama' özgürlüğümü kullandığım için, dışına çıkarmaya çalışan bir düzen ne kadar sadakatlı ki?... Anlamıyorum... Anlatamıyorum... Anlaşamıyorum...

Malesef uyanmak üzereyim...

Gel Gece

Bağırır... elleri sanki yanıyormuş da söndürmek için uzatıyormuş gibi yağmur bulutlarına...

"Ölüm, senden daha büyük ben varım, ki hala atıyor şu sahipsiz kalbim!... gel benim gecem, gel benim gündüzüm, gel en sevdiğim rüya... senin vereceğin bir buse için ben aşkla dolarım... ey, ölüm... sevgilim... gel... aynı yataktan öte aynı toprağı paylaşalım seninle... gücün yeterse eğer bu kimsesiz kalbimi durdurmaya, gel yanıbaşıma... aşık olurum sana, beni sanki bir kötü düşten uyandırmış, saçımın teli kadar nazik ve güzel bir periymişsin gibi... ölüm gel haydi... yalvartma bu gönlü yanan avareyi..."

...ve ölüm güzel bir kadındır artık, Zeus'un kurduğu düş, Venüs'ün gördüğü güz ve her gündüzün özlediği gece gibi, serin, tatlı ve alev alev... ve bu kadın tutuverdi, sanki kendine uzatılıyormuş gibi o elleri...

"Nedir seni bu kadar umutsuz kılan, kendini kandıracak kadar büyük bir yalanı yaşayan kişi... sen dizleri titreyenim, sen gözleri yaşlardan görmeyenim, sen beni karısı yapmak isteyen ve sanki celladını çağırır gibi adımı seslenen... senin aşkınla doldum ya şimdi, sorarım sana, nedendir kimsesiz kalması gönlünün ve nedir bana aşık edecek kadar derin yaralayan, sen adımı seslenen garibi..."

...ve arzusu gerçeğe dönerken, tutunamadığı dalından kopmuş bir yaprak gibi, ağır ağır dönerek ve mutluluktan taklalar atarak sevgilisine yaklaşır... gözyaşları artık sadece sabahtan üzerine düşmüş çığ taneleridir... ölüme sarılmak için uzanır...

"Derdim dertlerden büyük... ah ne tatlıdır böylesi dert... ah ne tatlıdır böylesi aşk... tek aşkım ol, tek sevgim ol ve haydi durma artık, tek gecem ve tek gündüzüm ol... ne sorgula beni, ne bil içimden geçenleri... ben seni en sisli ormanlarda, görünmeyen patikalarda, her sabah gündoğumunda, elleri daha açılmamış minicik bebeklerin suratlarında, askerin tüfeğinin üstünden havalanan uç-uç böceğinin kanatlarında aradım... ben seni en görkemli sarayların zindanlarında ve hatta zindana giren mahkumun günahlarında aradım... ve inan sırf aşkımdan, ben seni her bahar esmeye başlayan rüzgarın sesinde, kadınların içlerinin yandığı gecelerde, Kızılırmak'ın kıyılarında Konstantinapol rüyaları gören onaltı yaşlarındaki çocukların, ayak bastığı kıyılarda aradım... ve ben daha da ileri gittim ve seni tanrının kıskançlığında aradım... her dinin başlangıcında akan kanlarda ve sonrasında inananların bulduğu huzurda aradım... ah gecem, ah ölümüm... ben seni her defasında sen olmadığını bile bile, aşk diye bana tanıştırdıkları o garip mahlukatta, senin sesini biraz olsun duyabilmek için, kendime günahkar deyip kırbaçlayarak, her gece ve her gece ve her gece aradım... seni aradığım her kadının göğsünde pır pır eden aşk hissiyatı, aslen benim olmadığı gibi, sadece sana duyulan özlem için tüketilen bir kaç parça yalandan ibaretti... ve senin de dediğin gibi, kendini kandıracak kadar büyük bir yalanı yaşayan bu zavallı beden, artık gecesine kavuştu ya, hiç bir şey istemez zamandan... al güneşi okyanusa at, bana daha bir yaklaş şimdi, gecem ol ve de aşkım ol... bu gece her gecem olacak artık..."

ve ölüm aşka gelir, sarmaş dolaş olurlar sessizce...

gece… ayaz… ve korku…

Korkunun karanlık sessizliğiyle tüylerim diken diken olur ve hüzünlü akşamüstü sislerine atarım kendimi, her böyle hissettiğim zaman. Gece beraberinde aşkı da getiriyor heralde, hem komşumun hem düşmanımın farklı zamanlarda dolandığı sokaklara. İçimdeki titremenin hemen az sonra geçeceğinden o kadar korkuyorum ki, sarılmak için bir şeyler arıyorum. Kopmak istemiyorum… Yitmek, gitmek hiç istemiyorum… Gece, ayaz ve korku… Bunlar dışında sadece aşk var yanıbaşımda. Fakat ne gece daha heyecanlı olabilir, ne ayaz titretebilir bu kadar şiddetle, ne de korku inandırabilir gerçek olmayan bir şeye bu kadar… Masumiyetimi yıkasam geriye sadece ben mi kalırım?... Akan kirlere de aşk dersin olur biter…Fakat söylesenize bana, masum bir kirden daha temiz ne var ki, şu talihsiz zamanda… Gecenin kalabalık sokakları, ayazın sarsıcı keskinliği ve korkunun karanlık sessizliği… Gece… Ayaz…ve korku…

Sakin bir umuda, heyecan dolu bir heves duyuyorum. Nasıl da uçarlar azıcık üflediğinde bahar böceklerine… İşte böyle, sanki yarına kadar yaşayamayacakmışım gibi hayal kurmak istiyorum, bu yaşlı ellerimle, bu gencecik zamanlarıma. Dedim ya, yitmek, gitmek hiç istemiyorum. Sadece seni düşlemek istiyorum her gece. Her gece sanki dün gördüğümü unutmuşum gibi yeniden aynı rüyayı görmek istiyorum. Seni hiç tanımamak ve seninle birlikte olmak istiyorum işte… Ben geceyi satmak ve kazandırdığı parayı ayaz bir güneşe bakarak korkunun kardeşlerine dağıtmak istiyorum… Çünkü gece, her yeni gündüzü daha bir güçle arzuluyor. Ve ben sadece kendime heves ediyorum ve kendimi seviyorum… Bu yüzden de nazarlar içerisinde yüzüyorum heralde… Yani demek istediğim… Hep bir üfleyen var kanatlarıma, her yeni bir düşe uyandığımda…

Kaçırılan trenlerin peşinde hep kalabalık bir laf salatası vardır. Hep kaçırılıdıktan hemen sonra konuşulmaya başlanır hakkında. Çünkü konunun başlığı "Kaçırılan Tren" olmalıdır. Daha iyi bir duruma daha iyi bir konu gerekir… ve bu yüzden hep düşünürüm; acaba biz mi istiyoruz her şeyin bitmesini, biz mi istiyoruz yine yeni yanlışlar yapmayı. Düşünsene bir, bu sabah yaptığın hatayı, şimdi konuşabilmek onun hakkında, aslında sana bir üstünlük veriyor gibi. Yani gerçekten de her şey de bir hayır mı var ki böyle olmakta, yoksa her şeyi hayrına biçimlere sokan birileri mi var etrafta… Bilemiyorum, çok yalnızım heralde… Gece, ayaz ve korku… Bunlar dışında sadece aşk vardı yanıbaşımda... Yani demek istediğim… Her kaçırdığım trenin kaçışında, bir sebep aramak vardı aklımda…

Bir yıldızın kaymasına seyirci olmuşsun, sevinmişsin… Fakat bilmiyorsun… Sen gökyüzüne çevirdiğinde yüzünü, bakmak için o şahasere, yakamozda bir yunus zıpladı belki de gözlerinden uzakta… Hangisi daha güzeldi ki?... Hangisi daha doyurucu?... Eğer bilmiyorsan yunusu, her şey sana olduğu gibi güzel… Fakat insansın, nankörsun… Bir bilsen diğer güzelliği, yıldızlar bile sana işkence olur bir anda… Aynı rüyayı gecelerce görmek istersin, ta ki yeni bir uykuya gözlerini kapayıncaya kadar. Ama hep aynı nakarat farkındasın… Çünkü hep bir üfleyen var kanatlarına, her yeni bir düşe uyandığında…. Çünkü her kaçırdığın trenin kaçışında, bir sebep aramak var aklında…
çünkü………
çünkü……
gece, ayaz ve korku…
ve bunlar dışında...
bir de aşk yanıbaşında...

Sadece İstemek Yeter

Sen günleri izlemeyi sevdin hep. Güneşin doğumundan, havanın kararmasına kadar olan her şeyi... Sen hep günleri saydın. Bir başlangıca ihtiyaç duydun ve hep bir bitimi aradın...

Birilerinin olmasını düşledin sen hep. Sen hep yalnızlıktan yana kalabalık türküler söyledin. İstediklerinden çok uzaklardaydı yaptıkların... Kaybolduğunu farkettiğinde çok mu geç kalmıştın?... Sen bir yağmura kavuşmayı arzulayıp, hep kurak bölgelerde kurdun ruhunun o mevsimsel sarayını. Sen beklemeyi bildiğin kadar kavuşmayı da bilmek istedin... Ah sen bir şeyler düşledin hep... Neyse ki hiç pes etmedin...

Melodilerin kutsallığından bahsettin hep. Müziğin muhteşemliğinden... Kulağına fısıldanan yalanları türkü sandın... ve sen hep yanıldın... Korkmaktı ilk yaptığın şey ve sonra gülmekti elinden gelen, arkalarında hediyelerle gelen boş bakışlı yalan perilere. Sen ormanların içerisinde gezmeyi sevdin hep işte... Bulabilesin diye seni paramparça edecek kurtları... Sen korkmaktan hoşnuttun ve sanki derinlere dalmak lazımdı, gerçekten yaşadığını hissetmek için... Sen biliyordun işte... Gerçek senin yağmur yüklü düşlerinde gizliydi... ve gerçek, hep bilinenden daha korkunçtu...

Derin bir 'ben'sizlik okyanusunda yüzdün sen hep. Sanki yüzmeyi unutacaktın bir gün. Hep bunu umdun... Kaybolmaktı senin tek derdin... Fakat hep kurtarılmak istedin... Kaybolmuş olmak yetmezdi işte, bulunmak önemliydi... Sen ellerinde çiçeklerle gelen çocukları görür gibiydin. Senin için hazırlanmış yemek masalarında eğlenen insanları hayal ettin. O soytarıların etrafında dalkavukça

dolanışlarını, çalgıcıların sana nağmeler atışlarını... Sen, senin kral olduğun bir ülkede, ağlamayı bilmeyen insanlar arasında, kendini bulmak istedin... Sen yüzmeyi unutmak, boğulmak istedin... ve işte denizlere açıldın... sevmek gibi bir günahı boynuna dolayarak...

Yanlışlar yapan biri olmak istedin hep. Doğru olduğunu düşündüğün eylemlerden bıkmıştın çünkü. Eğer bir yanlış yapacak olursan bilecektin, aslında sen doğru bir şeyler de yapmıştın... Sen neyi doğru yaptığını hep merak ettin. Bilemedin aslında sadece düşündüklerin doğruydu, gerisi yalan... Aşk denen saplantı ile tartıştın, kavgalar ettin. Belki bu yüzden hep merak ettin, kendi gerçekliğinden şüphe eden insan aşık olabilir miydi?... Aslında hiç düşünmedin, sen sevildiğin kadar sevilebilirdin, senin düşlediğin kadar değil... Çok sessizleştin, üzüldün... Kahroldun, kötü rüyalar gördün... Hep bir yardım aradın, kuru toprak-saraylarında, fakat yanıbaşında yağan yağmuru göremedin... Bakmayı bilmedin, aranmayı özlediğin gibi... Sen hep kıskandın işte, kimilerinin ne kadar da her şeye sahip olduğunu... Fakat göremedin en zengin sendin...

Baksana her şey senin için... Bak ve gör, her şey sana güzel... Nasıl olsa hiç bir zaman bitmeyecek savaşmak... O zaman mutlu olmaya bak... Çünkü mutlu olmak için savaşmak gerekmez...

Sadece istemek yeter...

Yeni Bir Güneş Beklemeleri

Seni tanımıyorum, çık odamdan desem... Çık git desem... gider misin?...

Her zamanki gibi bir sabah olsun ve ben artık seni tanımayayım. Nasıl anlatsam... seni tanımasam diyorum... Bunu anlıyor musun?...

Her sabah kalktığımda gördüğümü bile bile seni tanımasam. Yani bu söylediklerim boşuna olsa hani. Çıkıp gitsen. Yola düşsen ve beni yalnız bıraksan. Hey sen karşımdaki, git diyorum sana... Beni duyuyor musun? Hiç anlıyormuş gibi bakmıyorsun…

***

Dün gece düşündüm. Seni nereden tanıyorum diye? Sanki tanıdık geliyor sesin, yazdıkların birşeyleri anımsatıyor gibi. Ama tam hatırlayamıyorum, çok silik. Çok yalnız gibisin, neden? Birisi mi terketti. Git mi dedi birisi sana, yalnız bırak beni...

Ve sen de gittin öyle mi... En iyisini yapmışsın... Attığın adımdır başlangıç ve geriye bakmayışındır bitiş...

Git şimdi… Buradan da git...

***

Yani bir güneş mi bu? Yeni mi bu suratındaki parıltı... Seni tanıyor gibiyim, daha önce karşılaştık mı?...

Ben ayazın doğumuyum ve anılarının tohumu... Ben senin hiç görmediğin gözlerinim. Anlıyor musun? Yol yakınken iyi düşün, kalmalı mısın benimle, yoksa gitmeli mi? Sadece bir doğuma karşı, binlerce ölüm. Seç haydi. Doğum mu, ölüm mü? Sence aklımdan geçen ne?...

Yalanları sorgulama ve doğruya güvenme. Benim evimin aldatmacasıdır dürüstlüğüm. Bu duvarlardaki resimler gençliğimin fotoğrafları... Resimlerdeki suratlarsa gençliğim. Bu hepsi yabancı kişiler, bu her biri farklı bakış, bu anımsayamadığım tüm insanlar benim. Buna inanır mısın?... Ben inanamıyorum... Git şimdi haydi... Buradan da git...

***

Hey!!! Elini unuttun elimde... Al şu elini ve çık git.
Bir sen eksiksin özlemediğim...

Kar ve Gece

Kar her yanı kapladığı zaman biraz daha duyarlı olursun. Beyaz renk gözlerinden yansırken, ruhunda dalgalanan bir şeyler vardır sanki. Ben soğuktan bahsetmiyorum... ve ben kardan bahsetmiyorum... ve hatta kış mevsiminden hiç bahsetmiyorum... Bunlar sadece kelimeler... Ben, kar her yanı kapladığında insanın içine akan o derin huzurdan bahsediyorum...

Gökyüzüne doğru kafanı kaldırdığında binlerce beyaz noktacığın sana doğru geldiğini görüyorsun. Bu görüntü bir yerden tanıdık geliyor. Fakat çıkaramıyorsun... Şimdi iyi dinle beni, sana bin yıllık bir gerçeği açıklıyorum. Kar taneleri sana geceyi anımsatıyor, gökyüzündeki binlerce yıldızı ve karanlığı... Dilinin ucundaki şey bu... Bunu söyleyemiyorsun... Korkuyorsun... Çünkü beyaz ve gece aynı kefeye konduklarında birinden biri kaybolur. Ne bembeyaz huzuru karanlıkla boğmak istiyorsun, ne de yıldızlarla taçlanmış geceyi aydınlatmak istiyorsun. Korku... Hem gece hem de beyazın tek dostu... Ve ikisi bir arada olduğu zaman gerilim artıyor... Yavaşça inen taneleri izlediğin bir gece düşün. İçindeki titremenin anlamı çok derinlerde...

Ellerini ısıtmak istiyorsun, donmak gibi korkunç bir düşünce var aklında. Soğuk ve beyaz bir ölüm, istenmeyen tek şey hayatımızda. Ve nedense kışın pek aşık olmuyorsun. Kar yağarken kimseyi sevemez misin? Düşünüyorsun ve bunu soğuk havaya bağlıyorsun. Neden?... Soğuk ellerinle birlikte, kalbini de mi donduruyor? Bembeyaz ve huzur dolusun. Kış tüm görkemli haliyle gözlerinin önünde. Aşkı hangi bahara bırakacağını düşünme... Kış sevgiye de

bir yumuşaklık verir. Belki denemen gereken tek şey aşk... ve belki şimdi...

Kar her yanı kapladığı zaman biraz daha değişirsin. Beyaz renk gözlerinden yansırken, ruhunda dalgalanan bir şeyler vardır sanki. Ve fakat her kış aynı geçer. Dışarı çıkmaktan korkarak... ve zamanın hızlanmasını dileyerek... Fakat bu kış, sanki daha bir beyazsın...

Kirletilmiş ve kullanılmış bir gençliğe rağmen...
Sanırım bir şeyler için umudun var...